

eBook

ৰোমীয়া পত্ৰ- ১

Assamese Bible Class



Pr. Valson Samuel

more details

*Pastor. Benny
Thodupuzha
MOB: 9447 82 83 83*

*Pastor. Rajan Victor
Trivandrum
MOB: 9495 333 978*

Editing & Publishing

Amen TV Network
Trivandrum, Kerala
Mob : 999 59 75 980 - 755 99 75 980
www.amentvnetwork.com
Youtube : [amentvnetwork](https://www.youtube.com/amentvnetwork)

ৰোমীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰৰ প্ৰথম অধ্যায়ৰ পাঁচৰ পৰা সাত পদলৈকে আপুনি পঢ়িব পাৰে। তেওঁৰেই দ্বাৰাই আমি তেওঁৰ নামৰ কাৰণে, সকলো জাতিবিলাকৰ মাজত বিশ্বাসৰূপ আজ্ঞাধীনতাৰ অৰ্থে অনুগ্ৰহ আৰু পাঁচনি-বাব পালোঁ, সেই জাতিবিলাকৰ মাজত তোমালোকো যীচু খ্ৰীষ্টৰ আমলিত লোক, ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় যিমান আমলিত পবিত্ৰ লোক ৰোমত আছে, সেই সকলোবিলাকৰ সমীপলৈ। আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা তোমালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক(Roman 1:5-7)। এই লেখাৰ আৰম্ভণিতে পাঁচনি পৌলে এটা পদত যীচু খ্ৰীষ্টৰ জীৱনৰ বিষয়ে আমাক কৈছে। তেওঁ দায়ুদৰ বংশৰ পৰা জন্ম লৈছিল। অৰ্থাত আমাৰ প্ৰথম জন্ম মাংসত হয়, গতিকে মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থান হোৱাটো এটা মহান আধ্যাত্মিক নিয়ম। লেখাবোৰত আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে আমি এই পৃথিৱীত থকাৰ সময়ত আমি মৃত, আৰু জীয়াই আছে। অৰ্থাৎ আমাৰ মাজত প্ৰথম জন্ম, আদমীক মানুহ, বা আদমৰ মানুহত থকা ব্যৱস্থাটোৰ মৃত্যু হ'বই লাগিব।।

তেতিয়াহে আমি এই পৃথিৱীত এটা মহান জীৱন জীয়াই থাকিব পাৰিম। ই এটা আধ্যাত্মিক সিদ্ধান্ত। মাংস আৰু তেজে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব নোৱাৰে। তেতিয়া আমি কেতিয়াও আদমৰ স্বভাৱত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ জীৱন জীয়াই থাকিব নোৱাৰো। যীচুৰ জীৱন আমাৰ শৰীৰত প্ৰকাশিত হ'বলৈ, আমি সদায় যীচুৰ মৃত্যু শৰীৰত লৈ ফুৰিছোঁ (2 Cor 4:10)। সেইটোৱেই হৈছে আধ্যাত্মিক সিদ্ধান্ত। তেতিয়া পবিত্ৰতাৰ আত্মাই শক্তিশালীভাৱে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হ'বলৈ নিৰ্ধাৰণ কৰে, যেতিয়া আমি মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থিত হৈ আমাৰ জীৱনত প্ৰয়োগ কৰোঁ, অৰ্থাৎ পৃথিৱীত থকাৰ সময়ত আত্মাৰ আজ্ঞাকাৰী জীৱনত, পবিত্ৰতা হৈছে পবিত্ৰ আত্মাৰ এটা বৈশিষ্ট্য। আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীয়াই থকাৰ দ্বাৰাই, আমি ঈশ্বৰে আমাৰ বাবে বিচৰা পবিত্ৰতা লাভ কৰোঁ।

কিয়নো লিখা আছে, "তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা, কাৰণ মই পবিত্ৰ।"(1 Peter 1:16) ওপৰৰ পদটোত আমাৰ কৰ্মৰ কথা কোৱা হৈছে। আৰু আজ্ঞাকাৰী সন্তানৰ দৰে তোমালোকৰ অজ্ঞানতাৰ সময়ৰ পুৰণি অভিলাষাৰ অনুকূল নোহোৱাৰ কথা কৈছে। অৰ্থাৎ আদম আৰু হৱাৰ আদৰ্শ অনুসৰণ নকৰি তোমালোকক মাতি অনা পবিত্ৰজনৰ মতে, পবিত্ৰতা নামৰ এটা বাক্য আছে। যেতিয়া আমাক সকলো দিশতে পবিত্ৰ হ'বলৈ আজ্ঞা দিয়া হয়, সেয়া হৈছে পবিত্ৰতাৰ ভাৱনাত।

আমি যেতিয়া জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ তেতিয়াই আমি আত্মাৰ দ্বাৰাই ঐশ্বৰিক পবিত্ৰতা লাভ কৰো। বিশ্বাসক অনুসৰণ কৰক। গতিকে আমি যিটো বিশ্বাস কৰোঁ তাৰ আঞ্জাবহতালৈ যদি ই আমাক আনিব নোৱাৰে, তেন্তে ই কেৱল এটা ফোঁপোলা বিশ্বাসহে। ই বিশ্বাসৰ কথা আৰু সময়ৰ কথা। ইব্ৰী পত্ৰত ই বিশ্বাসলৈ পৰিণত নহ'ল।

যেতিয়া পাঁচনিয়ে পৰিচৰ্যা গ্ৰহণ কৰিছিল, তেতিয়া পৰিচৰ্যা গ্ৰহণ কৰিছিল যাতে, তেওঁ প্ৰচাৰ কৰা বাক্য বিশ্বাসেৰে গ্ৰহণ কৰাৰ সময়ত পালন কৰিব পাৰে। তেতিয়া বাক্যৰ প্ৰচাৰকজনৰ এটা ডাঙৰ দায়িত্ব আছে। যেতিয়া ঈশ্বৰৰ দাসে ইয়াক আত্মাত ঘোষণা কৰে, তেতিয়া ই আত্মা আৰু জীৱন হিচাপে হৃদয়ত প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব। বা শিলত লিখা এখন নথি। ই কেৱল কিতাপখনত চিয়াঁহী নহয়, ই কেৱল কিতাপখনৰ পদবোৰ নহয়। যেতিয়া ঈশ্বৰৰ দাসে ইয়াক আত্মাত ঘোষণা কৰে, তেতিয়া ই আত্মা আৰু জীৱন হিচাপে হৃদয়ত প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব। সেই হিচাপে, বাক্যৰ ওপৰত আমাৰ ধ্যানত, আমাৰ মনত, আমি অনুষ্ঠানত দুটা অধ্যায় পঢ়া উচিত নহয়, কিন্তু আত্মাত গ্ৰহণ কৰা উচিত; তেতিয়াহে আঞ্জাবহতা আহিব। জীৱনক আঞ্জাবহতা বোলা হয়। আমাৰ মাজত যিয়েই নহওক কিয়, সেই জীৱনৰ উন্মেষ ঘটিব। গতিকে সেইখিনিলৈকে আঞ্জাবহতা কোনো প্ৰচেষ্টা নহয়, ই এক জীৱন হৈ পৰে। যেতিয়া ঈশ্বৰৰ বাক্য বিশ্বাসৰ দ্বাৰা জীৱন আৰু আত্মাৰ বিধান হিচাপে লিখা হ'ব, আৰু যি জীৱন আমাৰ মাজত প্ৰচুৰ পৰিমাণে আছে, তেতিয়া সেই জীৱন আমাৰ মাজত প্ৰতিফলিত হ'ব। এইদৰে আমি সপ্তম পদত যীচু খ্ৰীষ্টৰ ওচৰলৈ আহ্বান কৰা হৈছে। ই নিশ্চয় মূলতঃ আমাৰ ভিতৰৰ পৰা আহিছে। আমি সৃষ্টি, ঈশ্বৰে আমাক সৃষ্টি কৰাৰ পবিত্ৰ উদ্দেশ্য আছে। আমি ইচ্ছামতে আমাৰ স্বাধীন ইচ্ছাৰে ধৰ্মতত্ত্ব সৃষ্টি কৰিব নালাগে। বা আমি বিশ্বাস কৰা উচিত যে আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ পৰা বুজিব লাগে যে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা কি? তেতিয়া আমি ইয়াৰ বাবে আমাৰ জীৱন উৎসৰ্গা কৰিব লাগিব যাতে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা আমাৰ জীৱনত পূৰ্ণ হ'ব পাৰে।

তেতিয়া আমি খ্ৰীষ্টৰ ওচৰলৈ আহ্বান কৰা এটা গোট।

ৰোমীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰৰ প্ৰথম অধ্যায়ৰ ষোল্ল পদ পঢ়ক "কিয়নো মই শুভবৰ্ত্তাত লাজ নাপাওঁ, কাৰণ প্ৰথমে যিহুদী, পাছে গ্ৰীক লোকলৈ, বিশ্বাস কৰা প্ৰত্যেক জনলৈ, সেয়ে পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ শক্তি(Roman 1:16)"।

শুভবাবাৰ্ণাৰ কথা আহিলে ইয়াত খ্ৰীষ্টৰ সিদ্ধান্ত আছে। খ্ৰীষ্টৰ সিদ্ধান্তত তেওঁ আমাক তেওঁৰ জীৱনক দেখুৱাইছিল। তেওঁ নিজৰ পৰিচৰ্চ্যাতে এই কথা প্ৰকাশ কৰিছিল। গতিকে যেতিয়া আমি সেই তিনিটা ক্ষেত্ৰৰ কথা ভাবো, তেতিয়া সেইটোৱেই প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ শিক্ষা। ইয়াক বিশ্বাস কৰা প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে মনত ৰাখিব লাগিব যে বিশ্বাস মূৰত পৰি থকা বিশ্বাস নহয়। বিশ্বাসে জীৱনত আঞ্জাবহতা আৰু আঞ্জাকাৰীতালৈ লৈ যায়। ই হৈছে বিশ্বাস যেতিয়া আমি আমাৰ ভিতৰত প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ শুভবাবাৰ্ণা গ্ৰহণ কৰোঁ। কেৱল বিশ্বাস নহয়, কৰ্মত বিশ্বাস, বিশ্বাসেই আঞ্জাকাৰীতালৈ লৈ যায়। আৰু তেওঁৰ দ্বাৰাই আমি আত্মাৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক জীৱন যাপন কৰোঁ। আত্মা আমাৰ ভিতৰত অহৰহ বাস কৰি আছে। গতিকে আমি যেতিয়া পঢ়ি শুনো তেতিয়া আত্মাইহে আমাক আমাৰ ভিতৰত জীৱন বা বিশ্বাস দিয়ে। বিশ্বাসলৈ পৰিণত কৰি জীৱন হওক। যেতিয়া সেই জীৱন আমাৰ ওচৰলৈ হস্তান্তৰ হয়, তেতিয়া তেওঁৰ জীৱন আমাৰ ওচৰলৈ হস্তান্তৰ হয়, আৰু তাৰ পৰাই ধাৰ্মিকতাৰ বাক্য ওলায়। যদি আমাৰ ভিতৰত লিখা আছে, তেতিয়া ই এটা ধাৰ্মিক জীৱন হ'ব। ধাৰ্মিকতাৰ বাক্য অনুসৰি ধাৰ্মিকতাত জীৱন হ'ব। যেতিয়া আমি আমাৰ ভিতৰত প্ৰচুৰ পৰিমাণে থকা ধাৰ্মিকতাৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰোঁ যিটো আৱিষ্কাৰ কৰা আৰু প্ৰয়োজন, তেতিয়া জীৱন আমাৰ জীৱন হৈ পৰে। কিন্তু সেই জীৱনটো আত্মা অবিহনে জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। জীৱন ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মাত থাকিব লাগিব, কিন্তু মই কওঁ, তোমালোকে আত্মাৰে চলা, তাতে কোনোমতে তোমালোকে মাংসৰ অভিলাষ পূৰ নকৰিব। (Gal 5:16)। যেনেকৈ মই সাধাৰণতে মনত পেলাওঁ, যেতিয়া এই বাক্য আমাৰ ওচৰলৈ আহে, তেতিয়া জীৱন বাক্যৰ পৰা আহে। আদিত্তে বাক্য আছিল, আৰু বাক্য ঈশ্বৰে সৈতে আছিল, আৰু বাক্যই স্বয়ং ঈশ্বৰ। তেওঁ আদিত্তে ঈশ্বৰে সৈতে আছিল। তেওঁৰ দ্বাৰাই সকলোৱেই হল, আৰু যি যি হল, সেইবোৰৰ এটাও তেওঁৰ বিনে নহল। জীৱন তেওঁতেহে; সেই জীৱনেই মানুহৰ পোহৰ (John 1:1-4)। পোহৰ হৈছে ক্ৰিয়া। মই তাৰ পিছৰ পদবোৰত পুনৰ প্ৰকাশ কৰিম। তলত লিখা পদবোৰত মই আকৌ আগবাঢ়িম।

পোহৰ হৈছে পবিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ ক্ৰিয়া, যিটো আমাৰ পৰা আহিছে, ই আমাৰ ভাল কাম নহয়, ই আমাৰ প্ৰচেষ্টা নহয়, ই আমাৰ বাবে কাৰ্য্য কৰা কাম নহয়, ই আমাৰ বাবে কৰা সেৱা নহয়, ঈশ্বৰেহে দিলে, যাতে ঈশ্বৰৰ জীৱন আমাৰ পৰা ওলাই আহে আৰু ঈশ্বৰৰ পোহৰ আমাৰ দ্বাৰাই প্ৰকাশ পাই। ঈশ্বৰে কাৰ যোগেদি পৃথিৱীত জীয়াই থাকিব বিচাৰে? আমাৰ যোগেদি কিমান মানুহে বুজি পায় যে ঈশ্বৰে এই পৃথিৱীত জীয়াই থাকিব বিচাৰে কিন্তু তেওঁ আমাৰ যোগেদি জীয়াই থাকিব বিচাৰে। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ জীৱন, ঈশ্বৰৰ কৰ্ম, সকলো আমাৰ জীৱনৰ পৰা ওলাই আহিব। এয়াই হৈছে পৰিত্ৰাণৰ বাবে ঈশ্বৰৰ শক্তি। পৰিত্ৰাণৰ বাবে ঈশ্বৰৰ শক্তি হৈছে আত্মাত গ্ৰহণ কৰা বাক্য। তেতিয়া আমি পৰিত্ৰাণ পাইছো বুলি নকওঁ, আহক যেতিয়া আমি অনুতাপ কৰি বাপ্তিস্ম লওঁ আৰু পৰিত্ৰাণৰ পথত প্ৰৱেশ কৰোঁ তেতিয়া আমি অতীতৰ পাপৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাওঁ। কিন্তু আমি পুনৰ্জন্মৰ পিছত পৰিত্ৰাণৰ জীৱন যাপন কৰিব লাগিব। আমি পিতৰৰ পত্ৰত পঢ়িবলৈ পাওঁ, নতুনকৈ জন্মা শিশুবিলাকৰ দৰে, মিহলি নোহোৱা আত্মিক গাখীৰলৈ হাবিয়াহ কৰা, যাতে তাৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ অৰ্থে বৃদ্ধি পোৱা (1Peter 2:2)। ইয়াত পৰিত্ৰাণৰ বাবে ঈশ্বৰৰ শক্তি। বৃদ্ধি দুটা ক্ষেত্ৰত। জীৱন আছে আৰু শক্তি থাকিব লাগিব। যদি কেৱল জীৱন থাকে তেন্তে চিকিৎসালয়ত অচেতন পৰি থকা সকলৰ দৰে হ'ব। জীৱন আছে কিন্তু শক্তি নাই। জীৱন আৰু শক্তি একেলগে আছে। তেতিয়া ইয়াত বহি থকা আমাৰ মাজত কেৱল জীৱনই নহয়, জীৱনতো আছে এক শক্তি। সেইবাবেই আমি বাক্য ইমান ভালদৰে শুনি আছো। তাৰ পিছত আছে শুভবাৰ্তা, খ্ৰীষ্টৰ বাক্য, খ্ৰীষ্টৰ সিদ্ধান্ত। তেতিয়া কোনোবাই বিশ্বাসত বাপ্তিস্ম ল'ব আৰু আত্মাত বাপ্তিস্ম ল'ব। কিন্তু বাক্যৰ অবিহনে পৰিত্ৰাণৰ বাবে ঈশ্বৰৰ কোনো শক্তি নাই। আমাৰ চাৰিওফালে বহুতো শক্তি আছে যিয়ে আমাক সকলোকে সুস্থ কৰিব আৰু আমি ইয়াৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিব নোৱাৰিম। শক্তিৰ বাবে ঈশ্বৰৰ আত্মা আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ প্ৰয়োজন। বাক্যৰ অবিহনে কোনো শক্তি নাই। বাপ্তিস্মৰ সময়ত আমাৰ বাহ্যিক শৰীৰটো হয়তো এটা শক্তিৰ দৰে অনুভৱ কৰিব পাৰে, কিন্তু এই শক্তি সকলোতকৈ ওপৰত।

ঈশ্বৰৰ আত্মাত থকা ভিতৰ আৰু বাহিৰৰ শক্তিয়েই আমাৰ ভিতৰত এই সকলোবোৰৰ বিৰোধিতা কৰে আৰু সেইটোৱেই হৈছে মহান শক্তি। সেই এটা চৰ্ত আমাৰ ভিতৰত লিপিবদ্ধ হৈ আছে। আমি এনে এটা স্তৰলৈ উঠি যাওঁ য'ত পাপৰ অৱস্থা বা জগতৰ ব্যৱস্থাই সেই অৱস্থাক জয় কৰিব নোৱাৰে। সোতৰ নং পদটো - কিয়নো তাত ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা বিশ্বাসৰ পৰা বিশ্বাসলৈ প্ৰকাশিত হৈছে; এই বিষয়ে লিখাও আছে, ধাৰ্মিক জন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীব (Roman 1:17)। এইটো এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ। ইয়াত ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাৰ শুভবাৰ্তা আছে। শুভবাৰ্তা হৈছে জীৱন্ত বাক্য। ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা আমাৰ ওচৰলৈ বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আহে, কাৰণ আমি জীৱনৰ বাক্যত ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাত বিশ্বাস কৰোঁ। সেইটোৱেই আৰম্ভণি। যেতিয়া আমি পাপত থাকোঁ আৰু আমি আমাৰ পাপ স্বীকাৰ কৰো, যেতিয়া আমি এই সত্যটো বুজি পাওঁ, যেতিয়া আমি হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰোঁ, যেতিয়া আমি মুখেৰে ধাৰ্মিকতাৰ বাবে আহ্বান কৰো, তেতিয়া আমাৰ পৰিত্ৰাণৰ বাবে ই আমাৰ জীৱনৰ আৰম্ভণি। পাপ ক্ষমা হয় যেতিয়া আমি আমাৰ পাপ স্বীকাৰ কৰো আৰু বিশ্বাসৰ বাস্তৱ লওঁ, "মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, স্বৰ্গে ঘোষণা কৰে (Matthew 3:17)"। অতীতৰ পাপবোৰে আমাক সেই সময়লৈকে কৰা কোনো পাপৰ শাস্তি নোপোৱাকৈ অকলশৰীয়া কৰি ৰাখে। এই সকলোবোৰৰ বাবে যিহোৱাই আমাক ক্ষমা কৰে। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা দোষমুক্ত হোৱাৰ জৰিয়তে আমি এইটোৱেই পাওঁ। কিন্তু জীৱনটো ইয়াতেই শেষ নহয়, জীৱনটো তাৰ পৰাই আৰম্ভ হয়। যেতিয়া যিহোৱাই বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই কাৰোবাক ধাৰ্মিক বুলি গণ্য কৰে, তেতিয়া মোৰ ধাৰ্মিকতাৰ বাবেই মই ধাৰ্মিক বুলি গণ্য কৰোঁ। কিন্তু যিটো ন্যায্য সেয়া এতিয়া বৃহত্তৰ দায়িত্বৰ সূচনা কৰা হৈছে। তেওঁ আৰু পুৰণি জীৱনটো জীয়াই নাথাকে। ৰোমীয়াৰ ৬ অধ্যায়ত জীৱনৰ নতুনতাত চলিবলৈ (Roman 6:4), তেওঁ নতুন জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিছে। তেওঁ বিশ্বাসেৰে জীয়াই থকা উচিত। তেতিয়া তেওঁ জীয়াই থাকিবলৈ বাক্য লাভ কৰিব লাগিব। আমাক এই বাক্য দিবলৈ ঈশ্বৰৰ আত্মা দিয়া হৈছে। আজি বেছিভাগ মানুহে মনত ৰখা এটা ক্ষেত্ৰ হ'ল, ঈশ্বৰৰ আত্মাত বাস কৰিবলৈ আৰু আত্মাৰ দ্বাৰা সত্যত চলিবলৈ ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা এই শিক্ষাসমূহ গ্ৰহণ কৰা। এই বা সেই জ্ঞানৰ জ্ঞান অতি সীমিত। তাতেই আমি বিফল হওঁ। বিশ্বাসৰ দ্বাৰাহে জীয়াই থাকিব পাৰিব। বিশ্বাস হৈছে প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ শিক্ষা, স্বৰ্গৰাজ্যৰ বাৰ্তা, স্বৰ্গৰাজ্যৰ জীৱন, আমাক নিৰ্দেশ হিচাপে, আজ্ঞা হিচাপে দিয়া হৈছে। আদমৰ জীৱনত তেওঁ মৃত্যুবৰণ কৰিছিল, যেতিয়া তেওঁ আজ্ঞা অমান্য কৰিছিল। তেওঁলোক জীৱনৰ ক্ষেত্ৰত আছিল, কিন্তু তেওঁলোকে তাতেই মৃত্যুবৰণ কৰিছিল।

যিহোৱাৰ পৰিকল্পনা আৰু আজ্ঞা ইমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ। আত্মাই জীৱন দিওঁতা, মাংস একো উপকাৰী নহয়, মই তোমালোকক যিবোৰ কথা কৈছো, সেই কথাই আত্মা আৰু জীৱন (John 6:63)। সেই বাক্যত জীৱন আছে আৰু আমি তাক বিশ্বাস কৰিব লাগিব। সেই মাপকাঠীত বিশ্বাস কৰাসকলেহে ইয়াক সজীৱ কৰি তুলিব। তেতিয়া আমি বুজিবলৈ আৰম্ভ কৰিব লাগিব যে ঈশ্বৰৰ বাক্যই আমাৰ জীৱন কি লিখিছে। আমি জানিব লাগিব যে জীৱন ওলাই আহিছে, গতিকে এইটো সঁচা যে আমাৰ প্ৰাৰ্থনা কেৱল এটা বিধিৰ প্ৰাৰ্থনা নহয়। ইয়াৰ ভিতৰত এটা জীৱন আছে তাক আমি বুজিব লাগিব। যেতিয়া আমি বাক্য পঢ়ো, তেতিয়া আত্মাই কেৱল পঢ়াই নহয়, কিন্তু ইয়াৰ সকলো সত্যতাক আমাৰ আগত প্ৰকাশ কৰে। সেই হিচাপে আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে জীৱনৰ ক্ষেত্ৰখনত পৃথিৱীৰ প্ৰেম কম হৈ আহিছে। আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে আমাৰ হঠকাৰীতা কমি গৈ আছে। ধনৰ অভিলাষা যেন কমি গৈ আছে। কাৰণ শব্দবোৰ ইমান শক্তিশালী। ঈশ্বৰৰ বাক্যই আমাৰ ভিতৰৰ সকলো অঞ্চল ভাঙি পেলায়, যিবোৰ আমি ঈশ্বৰৰ বাক্য হিচাপে পাব নোৱাৰো। ই বাক্যৰ এক কাৰ্য্য। তাৰ পিছত নিৰ্মূল কৰিবলৈ, ধ্বংস কৰিবলৈ, নষ্ট কৰিবলৈ, কাম আৰু বীজ সিঁচাৰ কাম কৰিব লাগে। কামৰ পুৰণি ৰূপটো নহয়, কেৱল ভাঙি গৈছে। তাৰ পিছত ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰা এটা নতুন কাম কৰিবলগীয়া আছে। গতিকে ৰোমীয়া পত্ৰখন অধ্যয়ন কৰাৰ সময়ত এই দুটা কথা মনত ৰখা উচিত। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ৰেহাই কোনো কাৰ্য্যই ইয়াৰ কাৰণ নহয়। সেই পদবোৰ আহিলে অলপ বেছিকৈ বুজাই দিম। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা তেতিয়া হয় যেতিয়া আমি খ্ৰীষ্টত মুক্তিত বিশ্বাস কৰোঁ। সেই হিচাপে, বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ন্যায়পৰায়ণ জীৱন যাপন কৰাটোহে সম্ভৱ। তেওঁৰ পুৰণি জীৱন ধাৰ্মিক জীৱন নহয়। সেই ন্যায় ক'ৰ পৰা আহে? আমি ইয়াক ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ পৰা, ধাৰ্মিকতাৰ বাক্যৰ পৰা পাব লাগিব। ধাৰ্মিকতাৰ বাবে ভোক আৰু পিয়াহ লাগে (Matthew 5:6)। অনুগ্ৰহ আৰু ন্যায়ৰ প্ৰচুৰতা থাকিব লাগে। আত্মাৰ প্ৰচুৰতালৈ আহিবলৈ, তাৰ পিছত ইমানবোৰ ক্ষেত্ৰ আছে যে ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক সকলোখিনি দেখুৱাব যিবোৰ আমি লাভ কৰিব লাগিব। এইখিনিতে আমি আমাৰ এপষ্টোলিক অধ্যয়নত ইয়াক বিচাৰিব লাগিব। নিখুঁততাৰ যাত্ৰাৰ সন্ধানত দেশখন অন্বেষণ কৰক। আমি যেতিয়া ইচ্ছাৰ সৈতে বহি থাকোঁ তেতিয়াই ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক পথ প্ৰকাশ কৰে। বাক্যই আমাক অনুগ্ৰহ আৰু শক্তি দিয়ে। আমাৰ মাজত যি লিখা আছে ইমান দূৰলৈকে থাকে, কিন্তু মোৰ ধাৰ্মিকজন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীব (Hebrew 10:38)।

সেই বিশ্বাসৰ জীৱনৰ পৰা ধাৰ্মিকতাৰ কামবোৰ ওলাই আহিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এয়া তেওঁলোকৰ নিজৰ ন্যায় নহয়। এয়া ৰাইজৰ বাবে কোনো 'শ্ব' (show) নহয়। যেতিয়া ধাৰ্মিকতাৰ বাক্যই আমাক পূৰণ কৰিব বা পূৰ্ণ কৰিব, তেতিয়া ইয়াৰ কৰ্মবোৰ আমাৰ জীৱনত প্ৰকাশ পাব। ৰোমীয়া পত্ৰৰ দ্বিতীয় অধ্যায়ৰ সপ্তম পদটো চাওঁ আহক। যিবিলাকে সৎকৰ্মত ধৈৰ্য্য ধৰি, মহিমা, মৰ্য্যাदा, আৰু অক্ষয়তা বিচাৰে তেওঁবিলাকক অনন্ত জীৱন দিব। কিন্তু বিৰুদ্ধীবিলাকলৈ, আৰু সত্যক নামানি অধাৰ্মিকতাক মনাবিলাকলৈ ক্ৰোধ আৰু কোপ হ'ব (Roman 2:7)। সেই পদটোৰ বিষয়ে চিন্তা কৰাৰ আগতে, আমি আগতে ভবা অংশটোত কেইটামান পদ যোগ কৰিব বিচাৰিছোঁ। ইংৰাজীত পঢ়ি থাকোঁতে বিশ্বাসৰ পৰা ধাৰ্মিকতাৰ জীৱন Faith to faith, অৰ্থাৎ বিশ্বাসৰ প্ৰথম গীত নহয়। যেতিয়া আমি বিশ্বাসৰ প্ৰথম পদক্ষেপত বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা লাভ কৰোঁ, তেতিয়া আমি যাকোবৰ খোজৰ পিছত খোজত বিশ্বাস কৰি জীয়াই থাকোঁ। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক সদায় সেই বিশ্বাসৰ বাক্য দিব, যিটো তেওঁৰ বাবে আছে। ইয়াৰ ফলত শব্দটো বাঢ়িব পাৰিব। তেওঁ আমাক আমাৰ জীৱন নবীকৰণ কৰাৰ বাক্য দিব। বৃদ্ধিৰ কথা আহিলে ভাল কাম। এই শব্দটো আত্মা গ্ৰহ হিচাপে সৃষ্টি কৰিবলৈ দিয়া হৈছে। যেতিয়া এই সকলোবোৰ একেলগে আহে, তেতিয়া ই প্ৰকৃত আধ্যাত্মিক বৃদ্ধিৰ জীৱনত পৰিণত হয়। মই ভাল কাম কৰিছোঁ। পোহৰ বা পোহৰ। মথিৰ শুভবৰ্তা, ৫ অধ্যায়, ষোল্ল পদ, এইদৰে তোমালোকৰ পোহৰ মানুহৰ আগত প্ৰকাশিত হওক, তাতে তেওঁবিলাকে তোমালোকৰ ভাল কৰ্ম দেখি, স্বৰ্গত থকা তোমালোকৰ পিতৃৰ স্তুতি কৰিব (Matthew 5:16)। সেইবাবেই মানুহে আপোনাৰ ভাল কামবোৰ দেখিছিল। সেই কৰ্মবোৰ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্য্য। এইবোৰ হৈছে ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাৰ পৰা অহা কৰ্ম। ইয়াক কেতিয়াও প্ৰশংসা কৰা নহ'ব। ই দুৰ্বল হৃদয়ৰ বাবে নহয়। কাৰণ যেতিয়া তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ সেই ধাৰ্মিকতাত জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰে, তেতিয়া ইয়াৰ সকলো মহিমা ঈশ্বৰৰ হয়। পোহৰ দিবলৈও। আমি ইয়াত পঢ়ি থাকোঁতে সেই কাৰ্য্যবোৰ পোহৰলৈ আহে। এইদৰে তোমালোকৰ পোহৰ মানুহৰ আগত প্ৰকাশিত হওক, তাতে তেওঁবিলাকে তোমালোকৰ ভাল কৰ্ম দেখি, স্বৰ্গত থকা তোমালোকৰ পিতৃৰ স্তুতি কৰিব (Matthew 5:16)। সেই পোহৰ জীৱনৰ পৰাই, যেতিয়া ইয়াক কোৱা হয়, জীৱন তেওঁতেহে; সেই জীৱনেই মানুহৰ পোহৰ (John 1:4)। সেই জীৱন বাক্যৰ পৰাই। আমি সেই আঞ্জা বুজিব লাগিব। বাক্য, জীৱন, পোহৰ বা ভাল কৰ্ম, ধাৰ্মিক কৰ্ম। আহক এটা বা দুটা পদ পঢ়ো।

ইফিচীয়া ২:৮ কিয়নো অনুগ্রহেৰেহে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই তোমালোকে পৰিত্ৰাণ পালি, আৰু সেয়ে তোমালোকৰ পৰা নহয়, ঈশ্বৰৰহে দান। কোনেও যেন স্লাঘা কৰিব নোৱাৰে, এই নিমিত্তে সেয়ে কৰ্মৰ পৰাও নহয়। কিয়নো আমি তেওঁৰ কাৰিকৰী; আৰু যি সৎকৰ্মত চলিবলৈ, ঈশ্বৰে আগেয়ে পথস্বৰূপে প্ৰস্তুত কৰিলে, সেই সৎকৰ্ম কাৰণে আমি

খ্ৰীষ্ট যীচুত সৃষ্টকৰা হ'লো (Ephesian 2:8-10)। তাৰ পাছত

প্ৰথমটো হৈছে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই দোষমুক্ত হোৱা যেতিয়া পাঁচনিয়ে আমাক দেখুৱায় কিয়নো অনুগ্রহেৰেহে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই তোমালোকে পৰিত্ৰাণ পালি, আৰু সেয়ে তোমালোকৰ পৰা নহয়, ঈশ্বৰৰহে দান। কোনেও যেন স্লাঘা কৰিব নোৱাৰে, এই নিমিত্তে সেয়ে কৰ্মৰ পৰাও নহয় (Ephesian 2:8,9)। কোনো কাৰ্য্যই ইয়াৰ কাৰণ নহয়।

যেতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহত ঈশ্বৰে বিশ্বাসৰ দ্বাৰা নিৰ্ধাৰণ কৰা চৰ্তসমূহত বিশ্বাস কৰোঁ, তেতিয়া বিশ্বাসৰ দ্বাৰা দোষমুক্ত হোৱা দেখা যায়। ইয়াত পৰিত্ৰাণ শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। আৰম্ভণিতে আমি বিশ্বাস বা পৰিত্ৰাণৰ প্ৰথম পৰ্যায়ত প্ৰৱেশ কৰোঁ। ইয়াৰ দশম পদত আমি তেওঁৰ হস্তশিল্প। তাৰ পিছত এটা কাম কৰিব লাগিব।

তেওঁলোকক ভাল কামৰ বাবে খ্ৰীষ্ট যীচুত সৃষ্টি কৰা হৈছিল। তেতিয়া

আমি ভাল কামৰ বাবে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত হওঁ। অৰ্থাৎ ধাৰ্মিক জীৱন যাপন কৰা। পোহৰ দিবলৈ, ইয়াত ইংৰাজীত লিখা আছে **We have been saved not of our works** আমি

বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক নহয়, নিজৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা নহয়। কিন্তু পাহৰি

নাযাব **But for good works**। ধাৰ্মিক কৰ্মৰ দ্বাৰাই আমি ধাৰ্মিক

বুলি প্ৰমাণিত হওঁ। সেই ধাৰ্মিকতাৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ পোহৰ

আনৰ মাজত বিয়পি পৰে। তেতিয়া আমি সেই দুটা দিশতো আয়ত্ত

কৰিব লাগিব। বৰ্তমান কালত অৰ্থাৎ বৰ্তমান কালত বিশ্বাস কৰি

দোষমুক্ত হোৱাত গুৰুত্ব দিয়া হয়। যিটো ক্ষেত্ৰত এজন ন্যায়পৰায়ণ

ব্যক্তি বাস কৰে আৰু কোনেও বেছি কথা কোৱা বা শিকোৱা নাই।

কাৰণ সেইটো বহুত বেছি ব্যৰ্থতা। আমি ন্যায়পৰায়ণ নেকি? নে

বাস্তৱ? আমাৰ জীৱনৰ জৰিয়তেহে আমি জানিব পাৰিছো। প্ৰথম

যোহনৰ দ্বিতীয় অধ্যায় ২৯ পদ। তেওঁ ধাৰ্মিক, ইয়াকে যদি জানা,

তেন্তে যি কোনোৱে ধৰ্ম- আচৰন কৰে, তেওঁ যে তেওঁৰ পৰাই জন্ম

পোৱা হয়, তাকো তোমালোকে জানা (1John 2:29)। ইয়াৰ প্ৰমাণ

হৈছে ন্যায় কৰা। তেওঁ ধাৰ্মিক, ইয়াকে যদি জানা, তেন্তে যি

কোনোৱে ধৰ্ম- আচৰন কৰে, তেওঁ যে তেওঁৰ পৰাই জন্ম পোৱা হয়,

তাকো তোমালোকে জানা (1John 2:29)। এই ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাৰ

কাৰ্য্যটোৱেই আমি মনত ৰাখিব লাগিব। এই কথা বুজিবলৈ আমাৰ

কৃপা হোৱা উচিত। আন আন কৰ্মবোৰ আমাৰ স্বাৰ্থপৰতাৰ পৰাই

আহে। আমাৰ নামৰ বাবে, আমাৰ সুনামৰ বাবে, আন বহুতো

কাৰণত হ'ব পাৰে।

ইয়াৰ পৰা যদি কিবা লাভ আছে, তেন্তে সেয়া আত্ম-ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্য্য। কিন্তু ঈশ্বৰৰ সকলো কৰ্ম্মৰ দ্বাৰাই পিতৃৰ মহিমা হ'ব। তদুপৰি সেই কৰ্ম্মবোৰৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে আমি কিবা উদ্ভাৱন কৰি কৰো, কিন্তু যেতিয়া আমি ধাৰ্মিকতাৰে জীয়াই থাকোঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰে আমাৰ জীৱনৰ পৰা প্ৰস্তুত কৰা সেই সকলোবোৰ কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত হওঁ। প্ৰথম যোহন তৃতীয় অধ্যায় সপ্তম পদ। হে বোপাঁহত, তোমালোকক ভুলাবলৈ কাকো নিদিবা; যি কোনেৰে ধৰ্ম্ম-আচৰণ কৰে, তেওঁ যেনে ধাৰ্মিক, তেৱোঁ তেনে ধাৰ্মিক হয় (1John 3:7)। এইটো তাত এটা সতৰ্কবাণী যে আপোনালোক ল'ৰা-ছোৱালীক কোনেও বিপথে পৰিচালিত কৰিব নালাগে। আজি ই বিভ্ৰান্তিকৰ পৰামৰ্শৰে ভৰি আছে, তাতই নোভুলারক। তেওঁ যেনেকৈ ধাৰ্মিক, সেইদৰে যি জনে ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্য্য কৰে, তেওঁ ধাৰ্মিক, যেনেকৈ প্ৰভু যীচু ধাৰ্মিক। যেতিয়া ন্যায়ৰ বিষয়ে কোৱা হয়, যেতিয়া কোনোবাই ঈশ্বৰৰ বাক্য অনুসৰি আত্মাত জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰে, তেতিয়া কোমলতা আহে। দয়া, প্ৰেম আৰু নম্ৰতা আদি স্বৰ্গীয় গুণবোৰ সেইবোৰত প্ৰতিফলিত হয়। এয়াই হৈছে পবিত্ৰ ঈশ্বৰৰ পোহৰ। তেওঁৰ মাজত আছিল জীৱন আৰু জীৱন আছিল মানুহৰ পোহৰ। ই কৰ্মত প্ৰকাশ পাব। এইটোৱেই আনৰ সন্মুখত সুবিধা। ইয়াৰ দ্বাৰা আমাৰ জীৱনৰো লাভ হ'ব। কেৱল সেয়াই নহয় সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ নামৰ মহিমাৰ বাবে হ'ব। তীতৰ চিঠিত বহুতো পদ আছে। মই কোৱাৰ দৰে এই ভাল কামবোৰ নিজে নাহে। ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাত, ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা, যেতিয়া আমি জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ, তেতিয়া আমাৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ আঞ্জাকাৰীতা থাকে। আমাৰ মাত এটা আশীৰ্বাদ হ'ব। আমি দয়ালু, যেতিয়া আমি কিবা এটা কৰিম, তেতিয়া যীচু প্ৰভুৰ আন্তৰিক দয়াৰ পৰা সেইটো কৰিব। সেই সহানুভূতিৰে। ভিৰ দেখি তেওঁ দয়াত গলি গলি। কিন্তু বেছি মানুহৰ সমাৱেশলৈ নহয়। আমাক আৰু ডাঙৰ ফিগাৰ (figure) বনাবলৈ নহয়। প্ৰভু যীচুৱে এই বিকৃত জীৱনবোৰ দেখি কেনেকৈ সেই দয়াত গলি গৈছিল। যেতিয়া আমি সেইবোৰ কৰো, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা আমাৰ মাজত প্ৰকাশ পায়। আহক আমি ৰোমীয়া পত্ৰত পঢ়া দ্বিতীয় অধ্যায়তলৈ উভতি যাওঁ। ৰোমীয়া ২ অধ্যায় ৬ পদৰ পৰা ৯ পদ তেওঁ প্ৰতিজনক নিজ নিজ কৰ্ম্মৰ দৰে প্ৰতিফল দিব; যিবিলাকে সংকৰ্মত ধৈৰ্য্য ধৰি, মহিমা, মৰ্যাদা, আৰু অক্ষয়তা বিচাৰে তেওঁবিলাকক অনন্ত জীৱন দিব; কিন্তু বিৰুদ্ধীবিলাকলৈ, আৰু সত্যক নামানি অধাৰ্মিকতাক মনাবিলাকলৈ ক্ৰোধ আৰু কোপ হ'ব; প্ৰথমে যিহুদী, পাছে গ্ৰীক লোকৰো, কুকৰ্ম্ম সাধন কৰা সকলো মানুহৰ প্ৰাণৰ ক্লেশ আৰু সঙ্কট ঘটিব

(Roman 2:6-9)।

ইয়াত আমাক অনন্ত জীৱনৰ এটা পদ দেখুওৱা হৈছে। ৰোমীয়া পুস্তকৰ ছয় অধ্যায়ত অনন্ত জীৱনৰ বিষয়েও এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ আছে। ইয়াত সৎকৰ্মৰ প্ৰয়োজন বা তেওঁ প্ৰত্যেককে নিজৰ নিজৰ কৰ্ম অনুসাৰে ধন দিব। সেয়েহে বিচাৰৰ কাৰ্য্যবোৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। কৰ্মবোৰ হৈছে আমাৰ যোগেদি অহা ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাৰ ফল। ক্ৰিয়া শব্দটো কাৰ্য্যৰ অৰ্থও ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি। আত্মাৰ ফলেই ইয়াক ইমান গুৰুত্বপূৰ্ণ কৰি তোলে। কিয়নো প্ৰতিজনে কৰা কৰ্ম ভাল হওক, বা বেয়া হওক, তাৰ দৰে, শৰীৰৰ দ্বাৰাই কৰা কৰ্মৰ ফল পাবলৈ, আমি সকলোৱে খ্ৰীষ্টৰ সোধৰ আসনৰ আগত প্ৰকাশিত হ'ব লাগিব (2Cor 5:10)। তাৰ পিছত সেই পদটো আমি বাৰে বাৰে মনত ৰাখিব লাগিব। তেতিয়া আমি ইয়াৰ প্ৰতি সচেতন হোৱা উচিত। এই পদবোৰ আমাৰ ভিতৰৰ গভীৰতাত লিখিব লাগে যাতে আমাৰ জীৱনৰ সকলো ক্ষেত্ৰই ন্যায় অনুসৰি জীয়াই থাকিব পাৰে। ইয়াত ভাল কামৰ বাবে চিৰস্থায়ীতা প্ৰয়োজন। আহক আমি যাকোবৰ পত্ৰত স্থিৰতা শব্দটোলৈ আহোঁ। যাকোবৰ প্ৰথম অধ্যায়ৰ দুই পৰা চাৰি পদ। হে মোৰ ভাইসকল, তোমালোকে যেতিয়া নানাবিধ পৰীক্ষাত পৰা, তেতিয়া তোমালোকৰ বিশ্বাসৰ পৰীক্ষাই যে ধৈৰ্য্য জন্মায়, ইয়াকে জানি, তাক অতি আনন্দৰ বিষয় যেন মানিব। আৰু তোমালোক যেন একোতে অসম্পূৰ্ণ নহৈ, সিদ্ধ আৰু সম্পূৰ্ণ হোৱা। এই নিমিত্তে সেই ধৈৰ্য্য সিদ্ধ কাৰ্য্যবিশিষ্ট হওক (James 1:2-4)। তেতিয়া আমি শুনো আৰু বিশ্বাস জীৱন হৈ পৰে। কিন্তু পৰৱৰ্তী কেইটামান ক্ষেত্ৰতো এনেকোৱা এটা স্থান আছে য'ত ইয়াক পৰীক্ষা কৰা হৈ আছে। এইয়া সেই পৰীক্ষাৰ মাধ্যমৰ দ্বাৰাই কোৱা হৈ যে, ইয়াক সুখী বুলি গণ্য কৰা হয়। যাকোব ১:৪ আৰু তোমালোক যেন একোতে অসম্পূৰ্ণ নহৈ, সিদ্ধ আৰু সম্পূৰ্ণ হোৱা। এই নিমিত্তে সেই ধৈৰ্য্য সিদ্ধ কাৰ্য্যবিশিষ্ট হওক (James 1:3-4)। দৃঢ়তাৰে সিদ্ধ কাৰ্য্য কৰা, তেতিয়া তোমালোকে কোনো অসুবিধা নোহোৱাকৈ সিদ্ধ আৰু সিদ্ধ হৈযাব। তাৰ পিছত সম্পূৰ্ণ নিৰপেক্ষ সেই স্তৰলৈ আহিব লাগে। অৰ্থাৎ স্থিতিৰতাৰ বাবে আমাৰ জীৱনত সঠিক কাম হোৱা উচিত। তেতিয়া আমি যদি বিশ্বাস কৰিছিলোঁ আৰু বিশ্বাস কৰিছোঁ বুলি কৈ পৃথিৱীৰ দৰে জীয়াই থাকোঁ তেন্তে আমি কেতিয়াও এই বাস্তৱিকতাত উপনীত হ'ব নোৱৰিম। আৰম্ভণিতে মই ধৈৰ্য্য ধৰিছিলোঁ। বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আমাত বাক্য আধ্যাত্মিকভাৱে গ্ৰহণ কৰা উচিত। এতেকে শ্ৰৱণৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস, খ্ৰীষ্টৰ বাক্যৰ দ্বাৰাইহে শ্ৰৱণ হয় (Rom 10:17)। সেই শ্ৰৱণ নিশ্চয় ঈশ্বৰৰ মুখৰ পৰা শুনা বাক্যৰ দৰে আহিব লাগে। ইয়াৰ পৰাই বিশ্বাস আমাৰ ভিতৰত জীৱন হৈ পৰে। কিন্তু যিজনে এইদৰে বাক্য গ্ৰহণ কৰে তেওঁৰ জীৱন যাত্ৰাত এটা পটভূমি আছে, যিয়ে তৎক্ষণাত সেই ক্ষেত্ৰসমূহত আমাৰ বিশ্বাসক পৰীক্ষা কৰে। ই আমাক পৰীক্ষা কৰি আছে।

অৰ্থাৎ আমাৰ বিশ্বাসৰ পৰীক্ষা হিচাপে ইয়াত লিখা হৈছে। এটা স্থান আছে য'ত আমাৰ পৰীক্ষা চলি আছে। ইয়াৰে পৰা আমি স্থিতিৰতাৰ দিশে গৈ আছো। অকল সেয়ে নহয়, কিন্তু নানা ক্লেসতো উল্লাস কৰোঁক, কিয়নো আমি জানো যে, ক্লেসে ধৈৰ্য্য জন্মাই (Rom 5:3)। আমি আশাৰ বিষয়ে শিকিলোঁ। তেতিয়া আশা জীৱিত আশা হ'ব লাগে। আমি পৃথিৱীৰ বাবে আশা কৰিব নালাগে, কিন্তু অনন্তকালৰ বাবে আশা কৰা উচিত। ঈশ্বৰৰ মহিমা এই পৰীক্ষাতে আছে, যে আমি স্থিৰতা নামৰ এটা চৰিত্ৰত আছোঁ। আমাৰ সন্মুখত ৰেচ চেট কেনেকৈ চলাব? নিৰন্তৰভাৱে দৌৰিব লাগিব। নহ'লে জীৱন কেতিয়াও একে নহ'ব এনে অৱস্থাত য'ত ই সদায় অতি সুখদায়ক। আমি জানো যে ফল ধৰা গছ এজোপা পৃথিৱীৰ সেই অঞ্চলত থিয় হৈ বহু ঋতুৰ মাজেৰে পাৰ হয় যাব লাগে। শীতকাল আহি আছে। বসন্ত আহি আছে, বসন্ত শেষ হয়গল আৰু গ্ৰীষ্ম আহি আছে। গতিকে প্ৰায় প্ৰতিটো ঋতুৰ বাবে হয়। ইয়াৰ জৰিয়তে চূড়ান্ত ফলাফল লাভ কৰা হয়। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ প্ৰতিটো যুগত প্ৰতিটো উদ্দেশ্য আছে। আমি জানো যে পশ্চিমীয়া দেশবোৰত যেতিয়া অতি ঠাণ্ডা হয় তেতিয়া সকলো গছ মৰি যায়। আমাৰ মনত আছে যে এইবোৰ শেষ হৈগৈছিল, পাতৰ অবিহনে ই অকলশৰীয়া কৈ মৰিহি আছিল। কিন্তু ই জ্বলা-পোৰাতকৈ কম নহয়। ভিতৰত, অহা বসন্তত সকলো নতুন পাত ফাটিবলৈ সাজু হৈছে। তাৰ পিছত সেই নিস্তন্ধ অঞ্চলটোত তাৰ শক্তি জমা হৈ পৰে। ঈশ্বৰৰ সন্তানৰ জীৱনতো ই প্ৰয়োজনীয়। সেৱা মানে দৌৰি থকা নহয়। ঈশ্বৰৰ ওচৰত বহা এটাই সময় থাকে যেতিয়া আমি বহো। যেতিয়া শক্তি সংৰক্ষণ হয় তেতিয়াহে ইয়াক ধৰিব পাৰি। তাৰ পৰাই সতেজ পাত, জীৱন্ত পাত ওলাই আহি আছে। তেতিয়া নিৰন্তৰতাৰ বাবে সঠিক কাম হ'ব লাগে। আমি সেই স্থিৰতালৈ আহিব লাগে। ৰোমীয়া ২ অধ্যায়, ৭ পদত কৈছে: আমি সেই স্থিতিৰতাক অনুসন্ধান কৰিবলৈ প্ৰয়োজনীয় আছে, যি ভাল কৰ্মৰ বাবে আৱশ্যক আছে। মহিমা আৰু মৰ্যাদা অক্ষয়। তেওঁলোকৰ ওচৰত অনন্ত জীৱন আছে। তেনেহলে আমি কি বিচাৰি আছো? যেতিয়া পাঁচনি যোহন আৰু আন্দ্রিয়ই প্ৰভুৰ অনুসৰণ কৰিছিল, তেতিয়া প্ৰভুৱে সুধিছিল যে তুমি কি বিচাৰি আছা? তেনেহলে আমি কি বিচাৰি আছো? সাংসাৰিক নে? নে স্বৰ্গীয়? তাৰ পিছত ইয়েই আমাক পৃথক কৰে। অৰ্থাৎ আমি কোন? আমি কি বিচাৰি আছো? তেওঁ আমাৰ ধন হ'ব, যিহোৱাই সকলো পৰামৰ্শ দিলে আৰু ক'লে, কিন্তু তোমালোকে প্ৰথমে তেওঁৰ ৰাজ্য আৰু ধাৰ্মিকতা বিচৰা; তাতে এই সকলো তোমালোকক দিয়া হ'ব (Matthew 6:33)।

দেশবাসীক পৰামৰ্শ দিছিলে। দেশ নীতিগতভাৱে চলে। এয়া প্ৰভুৰ নিয়ম যিয়ে আমাক ৰাজ্যৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰি তোলে। সেই শিক্ষাবোৰেই আমাৰ ভিতৰত জীৱন হয়। এইদৰে স্বৰ্গৰাজ্য আমাৰ ভিতৰত আছে। সেই অৱস্থা আমাৰ ভিতৰত আছে। শব্দবিহীন একোৱেই নহয়। যদি কোনো ব্যক্তিয়ে এনেদৰে গান গাই আৰু কাম কৰে, তেন্তে তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব নোৱাৰিব, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত জীৱন নাহিব.... ঈশ্বৰৰ বাক্য ইমান গম্ভীৰ হয়। সকলো সৃষ্টি ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই হৈছে। শব্দটোৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে এই কিতাপখনত লিখা পদৰ সংখ্যা। ইয়াক সকলোতকৈ ওপৰত দেখা পাব লাগে। জীৱন আৰম্ভনিৰে পৰাই সীমাবদ্ধ হৈ আছে। ই দেখা নাযায়। কাৰণ এইবোৰ কেৱল শব্দ, ই ঈশ্বৰৰ বাক্য, কিন্তু ই শিলত লিখা আছে। কাগজত লিখা আছে। তাত জীৱন নাই। কিন্তু যেতিয়া আত্মক আমাৰ প্ৰস্তুত হৃদয়ত মাধ্যম হিচাপে সোমাই দিয়া হয়, তেতিয়াহে ই সজীৱ হৈ উঠে। তেনেহলে আমি কি বিচাৰিআছো? আপুনি সেই জীৱনটো বিচাৰিআছেনে? তুমি কি বিচাৰি আছা? গুৰু আপুনি ক'ত থাকে? আৰু সেইদিনা তেওঁলোক তেওঁৰ লগত থাকিল। আৰম্ভণিতে যীচুৱে তেওঁলোকৰ আগত নিজকে প্ৰকাশ কৰিছিল। যেতিয়া তেওঁলোকে উভতি আহে যেতিয়া সকলোৱে কয় যে আনজন নবী সেই নবী আৰু এই নবী প্ৰিয়, আমি মচীহক বিচাৰি পাইছো। এইটো এটা প্ৰকাশন, যিটো মাত্ৰ আৰম্ভ হৈছে। ইয়াৰ বাবে কোনে মূল্য দিয়ে? খ্ৰীষ্টই নিজেই দিয়ে। তেতিয়া কেৱল বিচৰাসকলেহে পাব। আমি কি বিচাৰি আছো? ই অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ হয়। ইব্ৰী ১২ অধ্যায়, ২ পদ আৰু আমাৰ বিশ্বাসৰ আদি আৰু সিদ্ধিকৰ্তা যীচুলৈ চাই থাকোঁহক; তেওঁ তেওঁৰ আগত থকা আনন্দৰ নিমিত্তে অপমানকে হেয়জ্ঞান কৰি, ক্ৰুচত-যজ্ঞা সহন কৰি, ঈশ্বৰৰ সিংহাসনৰ সোঁফালে বহিল (**Hebrews 12:2**)। দৃষ্টি, তেতিয়া ই কেৱল চাৱনি নহয়। ইব্ৰী পত্ৰৰ তৃতীয় অধ্যায়ৰ প্ৰথম পদ-এই কাৰণে, হে স্বৰ্গীয় আমন্ত্ৰণৰ ভাগী পবিত্ৰ ভাইবিলাক, আমি স্বীকাৰ কৰা পাঁচনি, আৰু মহা-পুৰোহিতলৈ অৰ্থাৎ যিচুলৈ মনোযোগ কৰা (**Hebrews 3:1**)। গ্ৰীক ভাষাত কেইবাটাও শব্দ আছে। চাওক, আমাৰ ইয়াত মাত্ৰ এটা শব্দহে আছে। কিন্তু গ্ৰীক ভাষাত লোকচ (**Looks**) বিষয়ে বিশেষ শব্দ আছে। তাত সেই চাৱনিতোক বুজাবলৈ যিটো শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা হয় সেয়া হৈছে এজন জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানী। এটা তৰাৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰি থাকোঁতে কিছুমান মানুহে জীৱনৰ বাকী সময়খিনি এটা তৰাৰ বিষয়ে জানিবলৈ পাব কৰে। এনেকৈয়ে আমি কিছু তথ্য পালোঁ। তাৰ পিছত দূৰবিন লৈ মাজনিশা বহি থকা সেই তৰাটো কেনেকৈ চাব। এদিন নহয়, দুদিন নহয়, কেতিয়াবা আজীৱন।

গতিকে সেই শব্দটো ইয়াত মনোযোগৰ বাবে লিখা হৈছে। কিমান মানুহে বুজি পালে, এয়া কেৱল ইমানে হয় যে আমি মাত্ৰ বাক্যটো পাঢ়ি আছো। আমাৰ যীচুৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত এনে একোৱেই প্ৰকাশ কৰা হোৱা নাই। ইয়াৰ অনুসন্ধান কৰক। বাক্যৰ দ্বাৰা আমাৰ প্ৰভুক বিচাৰক। আমি ইয়াৰ বাবে ৰৈ থাকিম। আমি জানো যে আজিকালি ৰ'বা বুলি ক'বলৈ আমাক কিছু শক্তিৰ প্ৰয়োজন আছে। আমাক ইয়াত সেৱাৰ আৱশ্যক আছে, আমাক এইটো কৰিবলৈ প্ৰয়োজনীয় আছে, আমাক এইটো কৰিবলৈ প্ৰয়োজনীয় আছে। আমাৰ ওচৰত আগৰে পৰা বহুত স্বাৰ্থপৰতা আছে। এইটো সেয়া নহয় যাক আমি বিচাৰিব লাগে। যেতিয়া আমি যীচুক পাওঁ, যীচুৰ সৈতে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাৰ পিছত আমাক পৰিচৰ্যাৰ বিষয়ে জনাটো প্ৰয়োজন নাই। ঈশ্বৰে যি নিৰ্ধাৰণ কৰিছে, সেয়া আমাত প্ৰকাশিত কৰা হ'ব। ঈশ্বৰে আমাক সেই দিশলৈ লৈ যাব। তেনেহলে আহক আমি আমাৰ মহত্বক হেৰুৱাই নিদিওঁ। যোঁৰা আনি যোঁৰা গাভীৰ পিছফালে নেবান্ধিব। আমাৰ মহত্ব সঠিক হোৱা উচিত। ঐশ্বৰিক ব্যৱস্থাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া উচিত। গতিকে যেতিয়া আমি জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰো, তেতিয়া আমি যীচুক আমাৰ বিশ্বাসৰ পথদৰ্শক আৰু পূৰ্ণকাৰী হিচাপে দেখিম, আমি আমাৰ জীৱনত সম্পূৰ্ণৰূপে জীয়াই থাকিব পাৰিম। ৰোমীয়া পত্ৰৰ দ্বিতীয় অধ্যায়ৰ ৬ পদ। অনন্ত জীৱন কাৰ বাবে? সপ্তম পদত যিবিলাকে সংকৰ্মত ধৈৰ্য্য ধৰি, মহিমা, মৰ্যাদা, আৰু অক্ষয়তা বিচাৰে তেওঁবিলাকক অনন্ত জীৱন দিব (Romans 2:7)। তাৰ পিছত আছে মহিমা শব্দটো। অবিনাশীৰ বাবে এটা শব্দ আছে। ই বিনষ্ট নহয়, বিনষ্ট হয় যায়, মৰ্ত্যৰ পৰা মৰ্ত্যলৈ। গতিকে এতিয়া আমাৰ হাতত যি আছে সেয়া পঢ়ি গৈ আছে। আমি যেতিয়া এই পৃথিৱীত আছো, আমি এটা এনেকুৱা বস্তু হয় যিটো দেহত থকাৰ লগে লগেই বিনষ্ট হৈ যায়। কিন্তু ইয়াৰ পৰা আমাক কিবা এটা অক্ষয়ৰ প্ৰয়োজন। যদি আমি আমাৰ সকলো সময় এই ক্ষয়ৰ বাবে উৎচৰ্গ কৰোঁ, তেন্তে আমি যিটো অবিনাশি সেয়া পামনে? এইটো এটা প্ৰশ্ন চিহ্ন। এইটোৱেই আমি পৃথিৱীৰ পৰা স্বৰ্গলৈ বিচাৰিব লাগে, যদি আমি পাৰ্থিৱ বস্তুৰ বাবে দৌৰিম, তেন্তে আমাৰ ওচৰত স্বৰ্গীয় বস্তু থাকিবনে? এটা প্ৰশ্ন চিহ্ন আছে। তেতিয়া আমি যি দেখিছো সেয়া আমি নেদেখাৰ পৰা আহে। মই প্ৰায়ে আপুনাক অদৃশ্যৰ কথা মনত পেলাই দিওঁ। তাৰ পিছত দৃশ্যমান পৰা অদৃশ্যলৈ। এই সকলোবোৰ বাইবেলৰ পদ। এই হেতুকে দৃশ্য বস্তুলৈ নাচাই অদৃশ্য বস্তুলৈ চাই থাকোঁতে, আমাৰ খন্তেকীয়া লঘু ক্লেমে আমাৰ নিমিত্তে অতি অধিককৈ অনন্তকালীয়া গুৰুতৰ গোঁৱৰ সাধন কৰিছে (2 Corinthians 4:18)। দুই কৰিন্থীয়া, চতুৰ্থ অধ্যায়, ১৬ পদ পঢ়িব পাৰি। এই কাৰণে আমি নিৰুৎসাহ নহওঁ; কিন্তু আমাৰ বাহ্যিক পুৰুষ যদিও নষ্ট হৈ গৈছে, তথাপি আমাৰ আন্তৰিক পুৰুষ দিনে দিনে নতুন হৈ গৈছে (2 Corinthians 4:16)।

আমাৰ ভিতৰত থকা জনক আমি কিবা দিছোনে? জীৱনৰ মান্নাই জীৱনৰ বাবে খাদ্য যোগান ধৰেনে? যেতিয়া পাঁচনিয়ে আঁঠু লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰে যে তেওঁ নিজ প্ৰতাপৰূপ ধনৰ দৰে নিজ আত্মাৰ দ্বৰাই আন্তৰিক পুৰুষৰ সম্বন্ধে তোমালোকক শক্তিয়ে শক্তিমন্ত হ'বলৈ দিয়ক (Ephesian 3:16)। আপুনি প্ৰাৰ্থনা কৰেনে? এটা প্ৰশ্ন চিহ্ন আছে। আমি বাহিৰৰ মানুহজনৰ বিষয়ে বেছিকৈ ভাবেনে? ভিতৰত যি আছে তাৰ বাবে নেকি? এইটো এটা ডাঙৰ ধাৰণা। এইটো এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন। তাতেই ডুল। বেছিভাগ সময়তে বাহিৰৰ মানুহজনৰ বিষয়ে? নে ভিতৰৰ মানুহজনৰ বিষয়ে ভাবে? আপুনি ভিতৰৰ মানুহজনৰ বিষয়ে ভাবেনে? আজি খ্ৰীষ্টীয় জগতত যেতিয়া এনে এটা প্ৰশ্ন কৰা হয়, তেতিয়া কোনোবাই সৎভাৱে সোমাই অহাৰ লগে লগে তেওঁলোকে ক'ব, "অ', এনেকুৱা মানুহ আছে নেকি?" সেইটো কি? তেতিয়া আমি এনে এটা সময়ত আহিছো। কিন্তু তেতিয়া আমাৰ গুৰুত্ব অস্থায়ীৰ পৰা স্থায়ীলৈ, দৃশ্যৰ পৰা অদৃশ্যৰ ওপৰত হ'ব লাগে। দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া চাৰি অধ্যায় ১৭ পদ আমাৰ ক্ষন্তেকীয়া লঘু ক্লেমে আমাৰ নিমিত্তে অতি অধিককৈ অনন্তকলীয়া গুৰুতৰ গৌৰৱ সাধন কৰিছে (2 Corinthians 4:17,18)। মহিমা চিৰকাললৈ। মহিমা শব্দটো পুনৰ শ্লোকটোত দেখা যায়। ইয়াত মহিমাৰ আশা আছে। এইটোৱেই হৈছে সেই আশা যিটো আমি প্ৰথমে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিকতা লাভ কৰি আমি পাব লাগে। আমি ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ আশাত প্ৰশংসা কৰোঁ। ইয়াৰ পিছত বিশ্বাসেৰে দোষমুক্ত কৰা হয়। প্ৰশংসা বুলি কোনো কথা আছেনে? আমি সেইটোৱেই বিচাৰো নেকি? সেই বিকাশৰ দিশত আমি পদক্ষেপে খোজ দিছো। কিন্তু আমি আৰম্ভণিতে আৰম্ভ কৰিব লাগিব। ইয়াক দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া ১৪ অধ্যায় ১৮ পদত পোৱা উচিত আছিল দৃশ্য বস্তু অলপদিনীয়া; কিন্তু অদৃশ্য বস্তু অনন্তকলীয়া; এই হেতুকে দৃশ্য বস্তুলৈ নাচাই অদৃশ্য বস্তুলৈ চাই থাকোঁতে (2 Corinthians 4:17,18)। আমি ক'ত বিচাৰি আছো? আমাৰ চকু ক'ত? আমি যি দেখিছো তাক দেখা নাপাওঁ, কিন্তু দেখা নোপোৱা খিনিহে দেখা পাওঁ। দেখাটো অস্থায়ী আৰু দেখা নোপোৱাটো চিৰস্থায়ী। দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া পঞ্চম অধ্যায় সপ্তম পদ কিয়নো আমি দেখাৰ দ্বাৰাই নচলি, বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই চলিছোঁ (2 Corinthians 5:7)। তাৰ পিছত যেতিয়া এই পথটিৰ কথা আছে, তেতিয়া সত্য বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ন্যায় কৰা হ'ব। তেতিয়া আত্মাৰ নেতৃত্বত আত্মা বাস কৰি জীৱন্ত হৈ উঠে। এই ক্ষয়ৰ পৰা আমি অস্থায়িত্বৰ ধাৰণাটোলৈ আহো। আমি কেৱল চিন্তা কৰাই নহয় ইয়াত বৃদ্ধি পাবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ। পাৰ্থিৱ ক্ষেত্ৰৰ পৰা আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰলৈ। দ্বিতীয়টো হ'ল আমি সংসাৰিক ক্ষেত্ৰত অধিক দৌৰাৰ প্ৰৱণতা ৰাখোঁ। কিন্তু যিসকলে কেৱল আধ্যাত্মিকতা বিচাৰে তেওঁলোকে আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰত ক্ৰমাৱয়ে বৃদ্ধি পাব।

ঈশ্বৰৰ সন্মুখত বহি যিমান সময় কটাম সিমানেই আমাৰ চিন্তাধাৰা গঢ় লৈ উঠিব। আধ্যাত্মিক বিষয়বোৰ চিন্তাৰ অৱস্থাত বিকশিত হয়।

মই এই পৰিত্ৰাণৰ বাস্তৱতাৰ কথা কওঁ। তেওঁ এতিয়াও জীয়াই আছিল বুলি কোৱা সম্ভৱ নহয়। ইয়াত এটা বাস্তৱতা আছে। সেই বাস্তৱত উপনীত হৈ মই পলায়ন কৰিলোঁ, মই স্বৰ্গলৈ যাম, নহ'লে মই এজন মন্ত্ৰী। এতিয়া সকলো মন্ত্ৰণালয় এটা নিচাৰ দৰে। এইটো আপুনি সকলোতে দেখিছে। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক এতিয়া দুটাকৈ বক্তা দিয়া হৈছে। আমাক আজিকালি ইয়াৰ মুক্তিৰ প্ৰয়োজন। তাত এটা বাস্তৱতা আছে। আৰম্ভণিৰে এটা পবিত্ৰ ব্যৱস্থা আছে যিটো সাধন কৰিব লাগিব। **Church** অত ঈশ্বৰৰ সেৱকৰ এটা দল, যিসকলে পৰিপক্কতা আৰু বৃদ্ধিৰ দিশত আগবাঢ়িছে, তেওঁলোকে বৃদ্ধি পায়, আৰু এইদৰে এই সকলোবোৰ কাৰ্যক্ষেত্ৰত ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে স্পষ্টভাৱে বুজি পায়। তাত থাকিবলৈ, কৰ্ম আৰু সেৱা সকলো সেই জীৱনৰ পৰাই আহিব লাগে। ঈশ্বৰৰ এজন সেৱকে কেইবছৰমান আগতে মোক কোৱাৰ দৰে বহুতো সেৱক আছে যাৰ পিতৃ নাই, অৰ্থাৎ পিতৃ নাই। অৰ্থাৎ কোনো অনুশাসন নাছিল। আমি জানো যে যেতিয়া এটা শিশু ডাঙৰ হয় তেতিয়া তেওঁ মাক-দেউতাকৰ অনুশাসনত ডাঙৰ-দীঘল হয়। আধ্যাত্মিক শিশুৰ বিকাশ এনেদৰেই হ'ব লাগে। যদি তেওঁলোক বৃদ্ধি নহয়, তেন্তে **Church** আধ্যাত্মিকভাৱে বিফল হ'ব। মণ্ডলীত ইমান আধ্যাত্মিক হোৱা পিতৃসকল তেনেকুৱা নহয়। আজি **Church of God** অত এনে বহু কমসংখ্যক লোক আছে যিসকলৰ সেই পিয়াহ, বা জ্ঞান-প্ৰজ্ঞাৰ মিছন আছে, তেওঁলোকৰ মাজত আধ্যাত্মিক পৰিপক্কতালৈ বৃদ্ধি পাবলৈ। ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ এনে মানুহ সকলোতে আছে। মই সিহঁত সকলোকে চাব বিচাৰোঁ। বাপ্তিস্ম লোৱাটো **Church** -অৰ দায়িত্ব। তেওঁ শিষ্য হোৱা উচিত। তেওঁক শিষ্য কৰি লোৱা। বাপ্তিস্মা লোৱাৰ পৰা কি লাভ হয়? বাপ্তিস্ম হৈছে শিষ্য হোৱাৰ এক উপায়। এজনে কাম কৰিব বিচৰাৰ বাবেই চাকৰি এটাত প্ৰৱেশ কৰে। যদি তেওঁ বহি চাহ খাই মিঠাই খাই আছে, তেন্তে কাম নহ'ব। মোৰ কথাবোৰৰ গম্ভীৰতা বুজিছানে? এইবোৰ অতি গুৰুতৰ বিষয়, ঈশ্বৰৰ সন্তান সকল **Church** অৰ গোটেই ভেটিটো নোহোৱা হৈ গ'ল। কাৰণ প্ৰভুৱে আমাক যি আজ্ঞা দিছে তাক সহজভাৱে লৈছে আৰু সমগ্ৰ বিশ্বৰ পৰা কিছুমান নীতি আৰু কিছুমান চৰ্ত আনিছোঁ আৰু ইয়াৰ ভিত্তি সম্পূৰ্ণৰূপে সলনি কৰিছোঁ, আগতে ইয়াক মিশ্ৰণ বুলি কোৱা হৈছিল, কিন্তু এতিয়া ই মিশ্ৰণ নহয়, কিন্তু এতিয়া ঈশ্বৰৰ বাক্যক মণ্ডলিত অনাটো অসম্ভৱ হৈছে। কাৰণ আজি **Church** এনে অৱস্থাত আছে য'ত সমগ্ৰ পৃথিৱীখন ভৰি পৰিছে। এই কথা আপোনালোকক জনাবলৈ পাই বৰ দুখ পাইছোঁ। এটা আৰম্ভণি ক'ৰবাত আমি আজিকালি এটা প্ৰকৃত **Church**

প্ৰকাশ কৰিবলৈ বহুত প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগিব। ইয়াৰ বাবে আমি নিজকে নম্ৰ কৰা উচিত। প্ৰায়ে মনত পৰে যে এই সকলোবোৰ ক'বলৈ মোৰ সময় নাছিল। তুমি মোৰ মুখৰ পৰা ওলাইছা, না কবলৈ সময় নাই, আহকচোন তাৰ বাবে নিজকে উৎসৰ্গা কৰোঁ। অৰ্থাৎ জীৱন আৰু অমৰত্ব বিচৰা এটা গোট। সৃষ্টিশীল ক্ষেত্ৰখন অন্বেষণ কৰা এটা গোট। অস্থায়ী নহয়, অনন্তকালৰ বাবে। সেই অনন্তকালৰ আকাংক্ষা কৰা এটা গোটক, এটা গোট হিচাপে গঢ় দিব লাগিব। কিয়নো শাস্ত্ৰত যি লিখা আছে, সেয়া অনন্ত জীৱনৰ বাবে। প্ৰভু ঈশ্বৰ আমাক সেই প্ৰকাশনৰ ওচৰলৈ লৈ যাওক। আমি কি বিচাৰি আছো? ইয়াত বহি কি ভাবে? আমি কি বিচাৰি আছো?

এই মহিমাই আমাৰ ওচৰলৈ যি আহি আছে, তাৰ গৌৰৱময় প্ৰকাশও, যিটো অক্ষয়, যি ঠাইত পোকে আৰু মামৰে ক্ষয় কৰে, এনে পৃথিৱীত নিজলৈ ধন নাসাঁচিবা (Mathew 6:19)। ই আমাৰ ভিতৰত প্ৰকাশ পায়। স্বৰ্গত কীট-পতংগ আৰু মৰিছাবিহীন, আৰু চোৰে চুৰি নকৰে। ইয়াৰ পৰাই আমাৰ জীৱনৰ গতিপথে সকলো সলনি কৰি দিয়ে। আমাৰ মহত্ব হৈছে, সকলো সলনি কৰা। ঈশ্বৰৰ বাক্যত বিশ্বাস কৰাটোৱেই হৈছে সেই বিশ্বাস যিয়ে আমাক এই আশালৈ লৈ যায়। আমি এতিয়া যিবোৰ অমৰত্ব, অনন্তকাল, মহিমা, আধ্যাত্মিকতাৰ কথা কৈছো। গতিকে ঈশ্বৰৰ বাক্যত বিশ্বাসেই আমাক এই দিশলৈ লৈ যায়। ঈশ্বৰে আমাক এই কথা ভালদৰে বুজিবলৈ সহায় কৰক। ৰোমীয়া ২৮, ২৯ পদৰ দ্বিতীয় অধ্যায় পঢ়ক। কিয়নো বাহিৰে যি যিহুদী, তেওঁ যিহুদী নহয়, আৰু বাহিৰে মাংসত কৰা যি চুল্লং, সিন্ত চুল্লং নহয়; কিন্তু যি জন ভিতৰে যিহুদী; তেওঁহে যিহুদী হয়; আৰু আখৰেৰে নহয়, কিন্তু আত্মাৰে, হৃদয়ৰ যি চুল্লং, সেয়েহে চুল্লং; তেওঁৰ প্ৰশংসা মানুহৰ পৰা নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰাহে হয় (Rom 2:28,29)। আৰু ওপৰৰ সোতৰ নং পদটো আবৃত্তি কৰি থাকোঁতে তুমি যদি যিহুদী বুলি প্ৰখ্যাত হৈছা, আৰু বিধানত নিৰ্ভৰ কৰিছা, ঈশ্বৰত গৌৰৱ কৰিছা, আৰু বিধানৰ পৰা শিক্ষা পোৱাত, তেওঁৰ ইচ্ছা জানিছা, আৰু উত্তম উত্তমবোৰ মঞ্জুৰ কৰিছা, আৰু বিধানত জ্ঞানৰ আৰু সত্যৰ আকাৰ পোৱাত, নিজকে অন্ধবিলাকৰ পথদৰ্শক, আন্ধাৰত থকাবিলাকলৈ পোহৰ, অজ্ঞানক জ্ঞান দিওঁতা, আৰু শিশু- বিলাকৰ গুৰু বুলি মানিছা, তেন্তে হে লোকক শিকাওঁতা, তুমি নিজকে শিক্ষা নিদিয়া নে? হে চুৰ নকৰিবলৈ ঘোষণা কৰা জন, তুমি চুৰ কৰা নে? (Romans 2:17-21) গতিকে এইটো এনেকোৱা এটা গোট হয় যিয়ে শব্দটো জানে, কিন্তু এই সকলো বিলাক কেৱল বাহ্যিক। বছৰ বছৰ আগতে মই এনেকৈ পঢ়িছিলোঁ যে, যিজন পেটেকোষ্টাল হয় তেওঁ পেটেকোষ্টাল নহয়। গতিকে আমি সুধিব লাগিব, ই

বাহ্যিক নেকি? ই আভ্যন্তৰীণ নেকি? ৰোমীয়া পত্ৰত শিকোৱা এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়বস্তু হৈছে আত্মাত জীৱন। কিন্তু বিশ্বাসত বাস্তৱ লোৱাৰ পিছত দেহত জীয়াই থকাৰ জীৱন। এয়া বাস্তৱ নহয়। গতিকে ইয়াকই আমি অনুসন্ধান কৰা প্ৰয়োজন আছে। আত্মাত জীৱন কি? ইয়াৰ ব্যৱহাৰিকতা কি? উপদেশ দ্বাৰা সকলো জনা যাব। ওপৰৰ মতবাদটো সকলোৱে জানে কিন্তু পঢ়িলে ই আজিৰ পেন্টাকোষ্টতকৈও অধিক উত্তম। যেনেকৈ আমি ব্যৱস্থাত পঢ়াৰ দৰে আমি তেওঁৰ ইচ্ছা জানো আৰু পাৰ্থক্যবোৰো জানো। সেয়া অতি উচ্চ ভূখণ্ড। আপুনি সাধাৰণ মানুহ নহয়, কাৰণ আপোনাকলোকে বিধানৰ পৰা জ্ঞান আৰু সত্যৰ ৰূপ গ্ৰহণ কৰিলে। যদি কোনো সমস্যা আছে আপুনি নিজকে কিয় শাস্তি নিদিয়, যে আপুনি আনক প্ৰচাৰ কৰে? অৰ্থাৎ জীৱন নাই। মই সকলো জানো, কিন্তু জীৱন নাই। যেতিয়া আপুনি না বুলি কৈ, তেতিয়া আপুনি চুৰি কৰে নেকি? কোনো জীৱন নাই। আমি যদি চাওঁ, আচৰিত লাগে। ৰাতিপুৱাৰ প্ৰাৰ্থনা হয়। সন্ধিয়া প্ৰাৰ্থনা হয়। বাক্যই সকলো জানে, ৰোমীয়াসকলৰ পত্ৰই শিকাইছে, তেতিয়া ইয়াক ভাল পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা হিচাপে শিকোৱা হ'ব। কিন্তু এই সকলোবোৰ অবিহনে জীৱনটো ভাল হবনে? মই সাধাৰণতে কোৱাৰ দৰে, মই বহুত শিকিব পৰা নাই, কিন্তু যথেষ্ট শিকিব পৰা নাই যিটোৰ বাবে জীয়াই থাকিব বিচাৰো সেইটো পাবলৈ। সেইটোৱেই মই প্ৰাৰ্থনা কৰি আছো। হে প্ৰভু, মই যি জীয়াই থাকিব বিচাৰো তাক জয় কৰিব লাগিব। **Leah doctor** আৰু বিজ্ঞান সেই পৰামৰ্শ আৰু এই পৰামৰ্শ আৰু পৰামৰ্শ যিটো এতিয়াও আৱিষ্কাৰ হোৱা নাই, এইবোৰৰ কোনোটোৱেই প্ৰয়োজন নাই। এইটো মাথোঁ এটা প্ৰৱঞ্চনা। এজাক কিতাপ পঢ়ি তাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। যদি আমাৰ জীয়াই থকাৰ বাক্য আছে, তেন্তে আমি ৰক্ষা পাইছো। আমাৰ বাবে সেইটোৱেই যথেষ্ট, আমি ইয়াৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগিব। হে প্ৰভু, মোক বাক্য, স্বৰ্গীয় পৰামৰ্শ দিয়ক, অধ্যয়ন কৰিবলৈ বা তেওঁ ধাৰ্মিক জীৱন যাপন কৰিবলৈ নিৰ্ধাৰণ কৰা জীৱনটো জীয়াই থাকিবলৈ দিয়ক। ৰোমীয়া দুই অধ্যায়, ২৮ আৰু ২৯ পদ পঢ়া কিয়নো বাহিৰে যি যিহুদী, তেওঁ যিহুদী নহয়, আৰু বাহিৰে মাংসত কৰা যি চুল্লং, সিও চুল্লং নহয়; কিন্তু যি জন ভিতৰে যিহুদী; তেওঁহে যিহুদী হয়; আৰু আখৰেৰে নহয়, কিন্তু আত্মাৰে, হৃদয়ৰ যি চুল্লং, সেয়েহে চুল্লং; তেওঁৰ প্ৰশংসা মানুহৰ পৰা নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰাহে হয় (**Rom 2:28,29**)। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায়, ৬ পদ। কিন্তু যিহতে আমি বন্ধ আছিলোঁ, তাৰ সম্বন্ধে মৰা হৈ, এতিয়া বিধানৰ পৰা মুক্ত হ'লোঁ; তাতে আমি আখৰৰ প্ৰাচীনতাৰে নহয়, কিন্তু আত্মাৰ নতুনতাৰে দাস্যকৰ্ম কৰোঁ (**Romans 7:6**)। এয়াই আত্মাত জীৱন। বিধানৰ ব্যতিক্ৰম আছে বুলি কোৱাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে কোনো ব্যৱস্থা নাই, ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ অস্তিত্ব নাই বুলি নহয়, কিন্তু বাক্যটো আমাৰ ভিতৰত হৈ পৰিল। ইব্ৰী ৮ অধ্যায়, ১০ পদ।

কাৰণ প্ৰভুৱে কৈছে, “সেই দিনৰ পাছত ইস্ৰায়েল-বংশে সৈতে মই এই নিয়ম স্থাপন কৰিম; তেওঁবিলাকৰ চিত্তত মোৰ বিধান দিম, আৰু তেওঁবিলাকৰ হৃদয়ত তাক লিখিম; মই তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ হ’ম; তেওঁবিলাকো মোৰ লোক হ’ব (Hebrew 8:10)। ব্যৱস্থা সেই বিষয়ে নহয় যে কিতাপখনত কি লিখা আছে। কিন্তু ইয়াত পাঁচনিয়ে পত্ৰৰ শব্দটোক বুজাইছে। ইয়াক পঢ়াৰ সময়ত পত্ৰৰ বয়সত নহয়।

পত্ৰ হৈছে যেতিয়া আমি ইয়াক এটা পৃথক অংশত পঢ়ো, ২ কৰিন্থীয়া ৩ অধ্যায় ৩ পদত। আমি যে দাস হিচাপে লিখা খ্ৰীষ্টৰ পত্ৰ তোমালোক, সেই কথা প্ৰকাশ কৰা হৈছে; আৰু সেই কথা চিয়াঁহীৰে নহয়, কিন্তু জীৱিত ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই শিলৰ ফলিত নহয়, কিন্তু হৃদয়ৰ মাংসৰ ফলকত লিখা হৈছে।(2 Corinthians 3:3)

আমাৰ এই কিতাপখনত লিখা হোৱা বাক্য আমাৰ অন্তৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা আহিছে। যেনেকৈ আমি ইব্ৰীসকলৰ পুস্তকত পঢ়ো, মই মোৰ ব্যৱস্থা তেওঁলোকৰ ভিতৰত ৰাখিম আৰু তেওঁলোকৰ হৃদয়ত লিখিম: এয়া আত্মাৰ বাক্য। এই বিষয়ে আমি ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ৰ দ্বিতীয় পদত পঢ়ো, কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত জীৱনৰ আত্মাৰ বিধানে মোক পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত কৰিলে(Romans 8:2)। ৰোমীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰখনৰ কেইবাটাও ঠাইত স্বাধীনতা শব্দটো পোৱা যায়। যদি আমি ইয়াক ধ্যানৰে পঢ়ো, তেতিয়া আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে ই সকলোতে আত্মাৰ নথি। পত্ৰ আত্মা নহয়, যেতিয়া পাঁচনিয়ে এই পত্ৰক কৈ, তেতিয়া বিধানে পত্ৰখনৰ পত্ৰটোক বুজাইছে। কিন্তু নতুন ব্যৱস্থা তেতিয়াহে, যেতিয়া আত্মাৰ দ্বাৰা আমাৰ ভিতৰত ব্যৱস্থা লিখা হয়, এয়াই জীৱনৰ বাক্য হয়। জীৱন আত্মাৰ মতবাদো তাত নথি ৰূপত লিখা হৈছে। ৰোমীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰৰ অষ্টম অধ্যায়ৰ চতুৰ্থ পদ। এইকাৰনে ব্যৱস্থাৰ বিধানে আমাক শৰীৰৰ অনুসাৰে নহয় কিন্তু আত্মা অনুসাৰে চলে, সম্পূৰ্ণ কৰা যাব (Romans 8:4)। অৰ্থাৎ বিধানত যি আছে, সেয়া

আমাৰ ভিতৰত জীৱনলৈ আহে, আৰু যেতিয়া আমি সেই জীৱনত বাস কৰোঁ, তেতিয়া তাত ধাৰ্মিকতাৰ কৰ্মবোৰ ওলাই আহে। তেতিয়া ই কোনো উৎসৱ নহয়, ই কোনো নিয়ম নহয়। নিস্তাৰ-পৰ্ব এনেকোৱা এটা বস্তু নহয়, যাক আমি মানো, ই আমাত পূৰ্ণ হয়। খমিৰ এনেকোৱা কিবা নহয় যাক আমি দেখা পোও, আমাত খমিৰহীন পিঠা পূৰ্ণ হয়। খমিৰবিহীন পিঠাৰ জীৱন পবিত্ৰ। পুৰণি নিয়মত যেতিয়া কোৱা হৈছে যে, কোনো খমিৰ নাই, তেতিয়া ইয়াৰ শব্দৰ অৰ্থ হ’ল যেতিয়া তেওঁলোকে ইয়াক পালন কৰে, কিন্তু যদি আমি ইহুদীসকলৰ লগত ইয়াৰ বিষয়ে কথা পাতো তেওঁলোকে ক’ব যে আমি কেৱল ইয়াক চাই থকা নাই, আমি ইয়াৰ পৰা এটা বাৰ্তা পাই আছো। আমি পবিত্ৰতাৰে জীয়াই থকিব লাগে। আমি সেই অংশটো বুজি নাপাওঁ, কিন্তু আমি যদি উদ্ধাৰ পোৱা ইহুদীসকলক সুধো, তেন্তে আমি কেৱল ঘৰটো পৰিষ্কাৰ কৰি সকলো খমিৰ আঁতৰাই নিদিওঁ, বৰঞ্চ আমাৰো পৰিষ্কাৰ কৰি দিয়া।

ইহুদী ইয়াৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিব। প্ৰায়শ্চিত্ত দিৱস তেওঁলোকৰ পৰ্ব। সেই দিনবোৰত তেওঁলোকে প্ৰভুৰ সন্মুখত বহি কৈছিল, "প্ৰায়শ্চিত্ত" যোৱা এটা বছৰত কাৰোবাৰ লগত কিবা ভুল কৰিছো নে কি? এনেকোৱা ইহুদীও আছে জোনে ইয়াৰ বিষয়ে প্ৰতিদিনে ভাবি থাকে। যেতিয়া মই তেওঁবিলাকৰ কিতাপবোৰ পঢ়ো, তেতিয়া মই তেওঁক ফোন কৰো আৰু ক্ষমা বিচাৰো, যদি তেওঁ বেয়া পাইছে বা তেওঁৰ মুখৰ ভাব সলনি কৰিছে। জীৱনক ইমান গুৰুত্বসহকাৰে লোৱা ইহুদী এতিয়াও আছে। তাৰ পিছত আমি এই সকলোবোৰৰ পৰা কিছু বাৰ্তা পাওঁ। ইয়াত আমি যিদৰে অনুভৱ কৰোঁ, তেনেকৈয়ে জীয়াই থাকোঁ, তেওঁলোকক দোষ দিওঁ আৰু দোষ দিওঁ, গীৰ্জালৈ আহোঁ, কাজিয়া কৰোঁ আৰু সংসাৰিক প্ৰেমিক হিচাপে দৌৰি যাওঁ, এই কথা কৈ যে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহে মোক ৰক্ষা কৰিব, যদিও মই সকলো পদ আৰু সন্মান লাভ কৰিছো। কিন্তু ইয়াৰ কোনো যুক্তি নাই। এয়া মুৰ্খ চিন্তা। অনুগ্ৰহৰ কথা আহিলে মই বাৰে বাৰে ক'ম, কামনাৰ কাৰণে নহয়। যিহোৱাই আমাৰ দুৰ্বলতাবোৰ নিশ্চয়কৈ ক্ষমা কৰিব। সেই দুৱাৰখন আমাৰ বাবে খোলা আছে যাতে আমি সময়ত অনুগ্ৰহ লাভ কৰিবলৈ অনুগ্ৰহৰ সিংহাসনত দৌৰিব পাৰো। কিন্তু ঈশ্বৰে নিবিচাৰে যে আমি জীৱনৰ এই যাত্ৰাত পাপৰ পৰা পাপলৈ যাওঁ। আমি পাপী প্ৰৱৰ্ত্তাৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ, ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ শক্তিৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ খোজে খোজে মাতি অনা হৈছো। ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলে এই কথা জানিলে ভাল হ'লহেঁতেন। এইটো এটা শক্তিশালী পথ, ঈশ্বৰৰ সন্তানসকল। তেওঁ ঈশ্বৰৰ আত্মা আৰু জীৱন্ত বাক্য দিলে। ঈশ্বৰৰ আত্মাক চাই জীৱন্ত বাক্য দিয়া, যদি কোনো প্ৰতিজ্ঞা আছে যি ঈশ্বৰৰ বাক্য জোনে সকলো সৃষ্টি কৰিলে আমাত প্ৰৱেশ কৰিব। যদি আমাৰ ওচৰত এই প্ৰতিজ্ঞা আছে যে আত্মা আমাৰ ভিতৰত বাস কৰে আৰু আত্মাৰ দ্বাৰাই পৰিচালিত হয়, এয়া তেতিয়া হয় যেতিয়া আমি জীৱনৰ বাস্তৱতালৈ আহোঁ যে আমি আত্মিক মনুষ্য হৈ পৰো। এই সকলোবোৰ দূৰ কৰিবলৈ হৈছে ঈশ্বৰৰ শক্তি, আত্মাৰ শক্তি, বাক্যৰ শক্তি, আমাৰ ভিতৰত কাম কৰি আছে। আৰু তেওঁৰ আমন্ত্ৰণৰ আশা কি অৰ্থাৎ পবিত্ৰ লোক বিলাকৰ মাজত তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰৰ প্ৰতাপ- ৰূপ ধন কি, আৰু বিশ্বাস কৰা যি আমি, আমালৈ তেওঁৰ শক্তিৰ অতিৰিক্ত মাহাত্ম্য কি তাক জানিবলৈ তোমালোকৰ চিত্ত চকু দীপ্তি- যুক্ত হওক, তেওঁ খ্ৰীষ্টত কাৰ্য্য সাধন কৰা তেওঁৰ শক্তিৰ পৰাক্ৰমৰ স্বকাৰ্য্য- সাধক গুণেৰে সেই আশা সিদ্ধ হয় (Ephesians 1:18,19)। আমি চয়তানৰ দাসত্বত জীয়াই থাকিবলৈ আহ্বান কৰা হোৱা নাই। আমি পাপত জীয়াই থাকিবলৈ আহ্বান কৰা হোৱা নাই।

আমি জগতৰ প্ৰেমত জীয়াই থাকিবলৈ আহ্বান কৰা হোৱা নাই। ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক এনে অনুভৱ দিয়ে যে আমি স্বৰ্গীয় হয়, ঈশ্বৰৰ বাক্য আমাত জীৱনৰ কাৰণে আহে। ঈশ্বৰে আমাক এনে এটা জীৱনৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে, য'ত আমি সেই জীৱনত আত্মাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা এই সকলোবোৰ জয় কৰিব পাৰো। সেইটোৱেই আমাৰ প্ৰতিজ্ঞা, সেইটোৱেই আমাৰ জীৱন। প্ৰভু ঈশ্বৰ আমাক সেই বাস্তৱতালৈ, সেই স্বৰ্গীয় ৰাজ্যলৈ লৈ যাওক। ভিতৰত কি আছে বাহিৰত নহয়? চুল্লত হ'ল ভিতৰলৈ যোৱাৰ কাৰ্য্য। আমি সেই চুল্লত কৰা কলচীয়া গ্ৰন্থখনত বাপ্তিস্মৰ বিষয়ে শিকি থকাৰ দৰে পাঁচনিয়ে তাত কলচীয়া ২ অধ্যায় এঘাৰ আৰু বাৰ পদত লিখিছিল। তেওঁৰ দ্বাৰাই তোমালোক চুল্লত কৰা হৈছে, যিটো হাতেৰে নহয়, অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্টৰ চুল্লত, যাৰ দ্বাৰাই মাংস খুলি দিয়া হৈছে। অৰ্থাৎ বাপ্তিস্মৰ সময়ত তেওঁক চুল্লত কৰি তেওঁৰ লগত মৈদাম দিয়া হ'ল, আৰু তেওঁক মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থান কৰা ঈশ্বৰৰ শক্তিত বিশ্বাস কৰি তেওঁৰ লগত পুনৰুত্থিত হ'ল (Colossians 2:11,12)। সেইটো কেনেধৰণৰ বাণিজ্যিক শক্তি? আপুনি অনুভৱ কৰিছেনে? মই এইটো বিচাৰো, বিশ্বাসত বাপ্তিস্ম লোৱাৰ সময়ত মই কেতিয়াও এনেকুৱা অনুভৱ কৰা নাছিলোঁ। মই জনা নাছিলো, কোনেও পঢ়োৱা নাছিল। কিন্তু আমি এনে এটা অঞ্চলত আছিলো য'ত আমি এই বিষয়ে জনা নাছিলো, কিন্তু যেতিয়া আমি বিশ্বাসত বাপ্তিস্ম লওঁ, তেতিয়া কিবা এটা ঘটে। সেই সময়ত আমাৰ বিশেষ অভিজ্ঞতা নাই তথাপিও এটা তদন্ত চলি আছে। কাৰণ আমি আজ্ঞা মানি চলিব লাগিব। আজ্ঞাকাৰীতাৰে জীয়াই থাকিবলৈ আমি বাপ্তিস্ম ল'ব লাগিব। আমি বিশ্বাসৰ বাপ্তিস্ম এই আশ্বাসেৰে গ্ৰহণ কৰিব লাগিব যে আমি পুৰণি মানুহ, অৰ্থাৎ আদমক কবৰ দিম আৰু খ্ৰীষ্টত নতুন ব্যক্তি হিচাপে জীৱনৰ নৱীকৰণত চলিম। যদি কোনো উপদেশ থাকিব নালাগে, তেন্তে সেয়া জ্ঞান নহয়। তাতো বাপ্তিস্ম একমাত্ৰ পদ্ধতি হৈ পৰে। কিন্তু ভিতৰত ইতিমধ্যে এটা বাণিজ্যিক শক্তি আছে। অৰ্থাৎ বাপ্তিস্মৰ দ্বাৰাই তোমালোক তেওঁৰ লগত সমাধিস্থ কৰা হ'ল, আৰু ঈশ্বৰৰ ব্যৱসায়িক শক্তিয়ে তেওঁক মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থান কৰিলে বুলি বিশ্বাসৰ দ্বাৰা, অৰ্থাৎ জীৱন্ত বিশ্বাস। এয়াই সেই বিশ্বাস হয় যি আমাত কাম কৰি থাকে। ইয়াত বাপ্তিস্ম লোৱা আমাৰ সকলো প্ৰিয়জনৰ ইয়াৰ বাণিজ্যিক শক্তি হওক যেতিয়া আমি এই অংশবোৰ পঢ়িম। আমি ইয়াক বাৰে বাৰে পঢ়িব লাগে। ইয়াৰ যত্ন ল'ব লাগে। ইয়াক ভিতৰত ভৰাই দিব লাগিব। এইদৰে পবিত্ৰ আত্মাই কেতিয়াবা কেতিয়াবা আমাক এই কথা সোঁৱৰাই দিব। সেই ব্যৱসায়িক শক্তি আমাৰ মাজত অব্যাহত থকাৰ বাবে আমি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগিব। আমি ইফিচীয়াসকলৰ পত্ৰখনত পাঁচনিজনক প্ৰাৰ্থনা কৰা দেখিবলৈ পাওঁ। এইটো এটা প্ৰাৰ্থনা।

আৰু তেওঁৰ শক্তিৰ প্ৰভাৱৰ সেই কাম অনুসাৰে আমাৰ ওপৰত
 বিশ্বাস কৰা সকলৰ বাবে তেওঁৰ শক্তি কিমান বেছি। আমি ইয়াক
 অনুভৱ কৰিব লাগিব আৰু জানিব লাগিব। এয়াই হৈছে বিজয়ৰ
 জীৱন। সেয়া হ'ল আভ্যন্তৰীণ চুলত। ঈশ্বৰৰ আত্মাই ভিতৰত কাম
 কৰি আছে। ঈশ্বৰৰ বাক্যই ভিতৰত কাম কৰি আছে। যদি বাক্য
 বাইবেলত আছে, তেন্তে ই নপৰে। আপুনি মূৰ নিদিয়াকৈ শুই থাকিব
 নোৱাৰি বা নোহোৱাকৈ পঢ়া-শুনা কৰিব নোৱাৰি। তেওঁৰ ভিতৰৰ
 জীৱন, আমি বাক্যৰ শক্তি অনুভৱ কৰিব লাগিব। সেই আধ্যাত্মিক
 বৃদ্ধি আমি আমাৰ জীৱনত প্ৰতিদিনে অনুভৱ কৰিব লাগিব। আমি
 সাধাৰণ মানুহ নহয়, আমি স্বৰ্গীয় বুলি সচেতনতাৰে পৰিচালিত হ'ব
 লাগিব। এই পৃথিৱীৰ বাবে জীয়াই থকা কোনো নাই। আমি এই
 বাস্তৱতালৈ আহিব লাগিব যে আমাক এটা স্বৰ্গীয় মিছনৰ দায়িত্ব
 অৰ্পণ কৰা হৈছে আৰু পৃথিৱীত স্থান দিয়া হৈছে। তেওঁলোক
 অচিনাকি আৰু অচিনাকি বুলি স্বীকাৰ কৰি তেওঁ নিজৰ বিশ্বাসৰ
 জীৱন আৰম্ভ কৰিছিল। এই পৃথিৱীত বাস কৰিবলৈ বিদেশী আৰু
 বিদেশী হৈ অৱতৰণ কৰিলে। এই কাৰণে তেওঁ বিলাকৰ ওচৰত
 এটা স্বৰ্গীয় দৰ্শন আছিল। তেওঁবিলাকে নিজৰ গৃহভূমি বিচাৰিছে।
 তেওঁলোকে কোনখন চহৰ বিচাৰি আছে? তেওঁলোকে কিছু স্বৰ্গীয়
 বিচাৰিছিলে পাৰ্থিৱ নহয়। পূৰণি নিয়মৰ বিশ্বাসীসকলে এই স্বৰ্গীয়
 প্ৰাণীটোক চাবলৈ চকু মেলি দিছিল। খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰা মুক্ত কৰা
 ঈশ্বৰৰ লোকসকলে আৰু আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা ঈশ্বৰৰ
 লোকসকলে স্বৰ্গত কি আছে তাৰ প্ৰতি আমাৰ চকু মুকলি
 কৰিবনে? এইখিনিতে আমি স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰো যেতিয়া
 আমি দৈনন্দিন স্বৰ্গীয় জীৱন যাপন কৰোঁ আৰু স্বৰ্গীয় যীচু আৰু
 বিশ্বাসৰ আগুৱা আৰু পূৰ্ণকাৰীক চাব পাৰো। সেইটোৱেই আমাৰ
 জীৱন। কিছুমান বাহ্যিক ৰীতি-নীতিৰ দ্বাৰা এই কাম সম্ভৱ নহয়।
 যেতিয়া আমি প্ৰকৃততে কওঁ যে আমি ভিতৰৰ পৰা ইহুদী,
 ইস্ৰায়েলীসকল, তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱা উচিত। মানুহে নহয়,
 ঈশ্বৰে প্ৰশংসা কৰে। কিমান মানুহে বুজি পালে? এই শব্দবোৰে
 আপোনাৰ লগত কথা পাতেনে? ৰোমীয়াসকলে লিখা পত্ৰখনৰ
 তৃতীয় অধ্যায়ৰ ২৩ পদ পঢ়ক। কিয়নো সকলোৱে পাপ কৰিলে
 আৰু ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ল (Romans 3:23)। এই
 কথা পাঁচনিয়ে প্ৰথমতে ইয়াত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। আমি তলৰ
 অধ্যায়বোৰ পঢ়ি থাকোঁতে আমি এদল মানুহৰ কথা কৈছো যিয়ে
 অন্যায়ৰ দ্বাৰা সত্যক বাধা দি আছে। এনেকোৱা লোকৰ এটা দলৰ
 বিষয়ে কোৱা হৈছে যাৰ ন্যায় কৰি থকা হৈছে। এই তিনিও শ্ৰেণী
 হয়। তাৰ পিছত ইহুদীজন আছে। প্ৰথমটো হ'ল এনে এটা গোট যাৰ
 কোনো চেতনা নাই। অন্যায়ৰ জৰিয়তে সত্যক বাধা দিয়া এটা
 অস্তিত্বহীন গোট।

দ্বিতীয় অধ্যায়ত তেওঁলোকৰ কিছুমান নৈতিক গুণ আছে। সেইবাবেই আনক বিচাৰ কৰা হয়। কৰা হৈছে, কৰা হৈছে, এইটো আমাৰ পেণ্টেকোষ্টাল স্বভাৱ। বাপ্তিস্ম ল'বলৈ আগবাঢ়ি অহাসকলৰ বৈশিষ্ট্য। বাকী সকলোকে সোনকালে ন্যায় কৰা। গতিকে সেইবোৰত কিছুমান কথা অনুমান কৰিব পাৰি যিবোৰ কিছু পৰিমাণে নৈতিক। সেইটোও পাপ। আৰু ই নব্য ইহুদী নামৰ দ্বিতীয়টো গোটৰ বিষয়ে, অৰ্থাৎ তেওঁলোকৰ বাক্যৰ জ্ঞান আছে, আৰু পাৰ্থক্যবোৰ জানে, আৰু বিধানৰ পৰা জ্ঞান আৰু সত্যৰ ৰূপ আহৰণ কৰে। আনক পৰামৰ্শ দিয়া এটা গ্ৰুপ আছে কিন্তু সকলো বাহিৰত আছে। সঁচাকৈয়ে ভিতৰত একো নাই। গতিকে আজি আমি যেতিয়া ইয়াত বহি আছে তেতিয়া আমি নিজকে পৰীক্ষা কৰা প্ৰয়োজন। আমাৰ বাহ্যিক ভক্তি আছে নে? নে ভিতৰত কিবা আছে? ঈশ্বৰৰ বাক্যই যিমানখিনি লৈকে আমাক প্ৰকাশ কৰে যে আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান, ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ কাম আমাৰ ভিতৰত আছেনে? শব্দটো ক'ত? বাহিৰত নে ভিতৰত? আত্মা ক'ত আছে? ভিতৰত? বাহিৰত? আমি নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগিব। আমাৰ ভিতৰত কেনেকুৱা জীৱন আছে? পুৰণি জীৱন? নে আমি বাক্যৰ দ্বাৰাই লাভ কৰা খ্ৰীষ্টৰ জীৱন? এই বিষয়ে আমি নিশ্চিত হোৱাটো প্ৰয়োজন। ২ তীমথিয় তৃতীয় অধ্যায় ৪, ৫ পদ বিশ্বাস-ঘাতক, আপোন- মইমত, গপাল, ঈশ্বৰ- প্ৰিয়তকৈ বৰং সুখ- প্ৰিয়, ভক্তিৰ আকাধাৰী কিন্তু তাৰ শক্তি অস্বীকাৰকাৰী হ'ব; এনেবিলাক মানুহৰ পৰা তুমি বিমুখ হোৱা (2 Timothy 3:4,5)। ইয়াত আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে আমি ঈশ্বৰৰ প্ৰেম অবিহনে আনন্দৰ প্ৰেমী হৈ পৰিছোঁ। আমি নিজকে প্ৰণয় কৰাটো প্ৰয়োজন, আমি সঁচাকৈয়ে এই ঈশ্বৰক ভাল পাওঁনে? আপুনি কেনেকৈ জানে? যিসকলে ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰে তেওঁলোকে সদায় ঈশ্বৰৰ লগত সঙ্গতিৰে চলিব। তেওঁবিলাকে সেইটোয়ে বিচৰে যি স্বৰ্গীয় হয়। তেওঁলোকে ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰা বস্তু বিচাৰে। আমি ইফিচীয়া পুস্তকত পঢ়িবলৈ পোৱাৰ দৰে, তেওঁলোক হৈছে এদল লোক যিসকলে পোহৰত চলে, যিহোৱাক কি সন্তুষ্ট কৰে, সেই বিষয়ে পৰীক্ষা কৰে। আমি যেতিয়া ৰাতিপুৱা প্ৰাৰ্থনাত বহি থাকোঁ, তেতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত ধ্যান কৰা প্ৰয়োজন যাতে আমি কেনেকৈ ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰা জীৱন যাপন কৰিব লাগে সেইটো বুজিব পাৰোঁ। তেতিয়া আমাৰ জীৱন আধ্যাত্মিক অৰ্থৰে সমৃদ্ধ হ'ব। আমি যি দেখিছোঁ, যি শুনিছোঁ, আমি যি ভাবোঁ, আমি যি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আমি যি ধ্যান কৰোঁ, আৰু আমি যিবোৰৰ লগত সংগতি ৰাখিছোঁ, সেই সকলোবোৰ আমাৰ আধ্যাত্মিক জীৱনৰ ক্ষেত্ৰৰ ভিতৰত থাকিব। তেওঁলোকক আধ্যাত্মিক বুলি কোৱা হয়। এয়াই তেওঁবিলাকৰ জীৱনৰ মহত্ব। তাৰ পিছত আমাৰ ভৌগোলিক অঞ্চল আছে। অৱশ্যে আমি তাতো কিছু সময় ব্যস্ত কৰিব লাগে। কাৰণ ইয়াৰ এটা ভাৰসাম্যত অৱস্থাত থাকিব লাগিব। তাৰ পিছত সেই ভাৰসাম্য ডুল হ'লে কথাবোৰ বিপথে পৰিচালিত হ'ব।

কিছুমান মানুহে কয় যে তেওঁলোক আধ্যাত্মিক, কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোকে এই পৃথিবীত থাকে তেতিয়া তেওঁলোকে যি কৰিব লাগে তাকে নকৰে। কেৱল ইমানেই। তাৰ পিছত তেওঁৰ ভাল ভাৰসাম্যত থাকিব লাগে। কিন্তু প্ৰথমে তেওঁৰ দেশখন বিচাৰি উলিওৱা উচিত। কাৰণ, আমি যদি ঈশ্বৰক অলপ সময় দিব পাৰো বুলি ভাবো, তেন্তে ঈশ্বৰে ইয়াৰ দ্বাৰা সন্তুষ্ট নহ'ব। ঈশ্বৰে সদায় প্ৰথম ফল বিচাৰে। কিমান মানুহে বুজি পালে? ঈশ্বৰে প্ৰথম ফল বিচাৰে ঈশ্বৰে আমাৰ জীৱনৰ প্ৰথম অংশ বিচাৰে। যদি তেওঁ প্ৰথমে পবিত্ৰ হয়, তেন্তে বাকী সকলো পবিত্ৰ হ'ব। ঈশ্বৰৰ দাস "Andrew Murray" যেনেকৈ লাগে, তেওঁৰ বিষয় তেওঁৰ "The Inner Chamber And The Inner Life"ৰ পুস্তকৰ লিখা আছে। যদি আপোনাৰ জীৱনৰ আৰম্ভণি দুঘণ্টা পবিত্ৰ হয়, তেন্তে পৰৱৰ্তী বাইছ ঘণ্টা পবিত্ৰ হ'ব। আমি ঈশ্বৰৰ সেই সেৱকৰ পবিত্ৰতাৰ বাৰ্তাৰ জৰিয়তে অন্ততঃ দুঘণ্টা ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত থাকিব লাগিব, তেওঁ কৈছে যে এক ঘণ্টা আৰু মই ক'ম অন্ততঃ দুঘণ্টা। ঈশ্বৰৰ সাধাৰণ সেৱকসকলক আৰু অধিক প্ৰয়োজন। আমি যিখন ভূমিত বহি আছো সেইখন পবিত্ৰ ভূমি হ'ব লাগে। তেন্তে পবিত্ৰ ভূমি কেনেকুৱা? ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিব লাগিব। পবিত্ৰ জনে আমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছে। এজনে বছৰত তিনিবাৰকৈ সাতটা উৎসৱ দি অহা উচিত। তেওঁলোকে যি বনাইছে সেয়া নহয়। তাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে আপুনি তবলা বজাই ঈশ্বৰৰ ওচৰত আহে। মন্দিৰত ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্য আছে। ঈশ্বৰ ইতিমধ্যে কেলেণ্ডাৰখন দিছিল। বছৰত তিনিবাৰ মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। মই আপোনালোকৰ প্ৰত্যেককে এটা মণ্ডলি হিচাপে চাব বিচাৰো। মই এটা মণ্ডলী হিচাপে আপোনালোকৰ লগত সঙ্গতি কৰিব বিচাৰো। এই কথা কিমানজনে বুজি পাইছে? এইটোৱেই আমি এতিয়া ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ আনিব বিচাৰো। একেদৰে ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলে সকলো গীত গাইছিল। আমি গীতমালা ২:১১ পদটো পঢ়িলেই আমি এই কথা জানো। মূল গীত যি চিয়োন পৰ্বতলৈ লৈ যায়। যদি প্ৰথম ফল ফুলাৰ উৎসৱ হয়, তেন্তে সকলো প্ৰথম ফল হাতত আছে। কাৰণ কি? ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত চকু ৰাখিছে। আমি সেই ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত যাব লাগিব। ঈশ্বৰ তাত বহি আছে। শিশুৱে অপেক্ষা কৰি আছে, আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে আমাৰ জীৱনত, আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে ঈশ্বৰে আমাৰ জীৱনৰ সেই ৰাতিপুৱাটো আমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছে। মোৰ ল'ৰা আৰু ছোৱালী এতিয়া আহি আছে আৰু মোৰ এটা ফেল'শ্বিপ(Fellowship)

আছে। কিন্তু আমি দৌৰাৰ পিছত আমি সেই ঠাই এৰি যোৱাৰ
আগতে ঈশ্বৰে এটা শব্দ ক'ব আৰু তেওঁক আমাৰ
প্ৰয়োজনীয়তাসমূহ ক'ব আৰু সোনকালে সম্পূৰ্ণ কৰিব। আমাৰ
ৰাতিপুৱাৰ প্ৰাৰ্থনা এনে হোৱা উচিত নহয়। আমি গৈ ৰৈ থাকিব
লাগিব। ঈশ্বৰ তাত আছে। কিছুমান মানুহে ঈশ্বৰৰ সেই সান্নিধ্য
তৎক্ষণাত নাপায়, কাৰণ তেওঁলোকে সমগ্ৰ বিশ্বৰ পৰা আহিলে
নাপায়। কিন্তু পবিত্ৰটো হৈছে, আন কথাত ক'বলৈ গ'লে পবিত্ৰটো
আমাৰ ভিতৰত আছে। আমাক এইখিনিতে মনোনিৱেশ কৰিবলৈ
প্ৰস্তুত কৰক। তেন্তে বাহিৰলৈ নাচাব, ক'তো নাচাব। তাত সাধু আছে
নেকি? ক'ত? ই আমাৰ ভিতৰত আছে কিন্তু সেই উপস্থিতি বুজি
লওঁ আহক। যেতিয়া আমি সেই সান্নিধ্যলৈ আহোঁ তেতিয়া ঈশ্বৰে
আমাৰ লগত কথা পাতে। আমি পৰম পবিত্ৰ স্থানত প্ৰৱেশ কৰাৰ
সময়ত ঈশ্বৰে আমাৰ লগত কথা পাতে, মোচিৰ আৰু কোনো
অনুৰোধ বা প্ৰাৰ্থনা নাছিল। আমি যেতিয়া অতি পবিত্ৰ স্থানলৈ
আহোঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰেই কথা কয়, এটা স্থান আছে যত ঈশ্বৰৰ মাত
শুনা যায়। ঈশ্বৰ, ঈশ্বৰ আমাৰ সহায় কৰা। ইহুদীজন ভিতৰত
আছে। আখৰে নহয়, আত্মাৰ দ্বাৰা হৃদয়ৰ চুলুং কৰা.....

আমিন

Contact
Pastor.Benny
Thodupuzha
MOB: 9447 82 83 83

Contact
Pr. Rajan Victor
Trivandrum
Mob : 94 95 333978

For Technical Assistance
Amen TV Network
Trivandrum, Kerala
MOB : 999 59 75 980
755 99 75 980

Website : www.amentvnetwork.com
Youtube : amentvnetwork